

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Закон

«Нові штрафи необхідні були для наповнення бюджету, а не для порядку на дорогах»

СТОР. 6

Суспільство

Це солодке слово СВОБОДА!

СТОР. 9

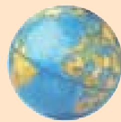
Література

Душевний стан молодого ровесника

СТОР. 12

№ 221 (4721) СУБОТА, 21 ЛИСТОПАДА 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Штрафних санкцій не буде,
або Україно-російська страва під грузинським соусом

Путін підтвердив: Москва не має наміру нараховувати штрафні санкції за недобір газу. І ще пояснив: «Україна нам залишила транзит минулого року, а ми зробили знижку 20 відсотків від європейської ціни. Наступного року не буде цієї знижки, але й не буде жодних пільг з транзиту. І плата за транзит збільшиться більше, ніж плата за газ, плата за транзит у нас збільшиться приблизно на 60 відсотків. Ми це знаємо, ми пішли на це свідомо, тут немає нічого незвичайного, це в рамках контракту». СТОР. 7

Нетаємна вечеря у Брюсселі

Євросоюзом керуватимуть політики другого ешелону

Відтепер в Європейського Союзу є президент та міністр закордонних справ. Учасники неформального саміту ЄС у Брюсселі під час вечері на посаду президента спільноти на наступні два з половиною роки обрали чинного прем'єр-міністра Бельгії Германа ван Ромпея. Подвійний портфель міністра закордонних справ ЄС та віце-президента Європейської комісії отримала представниця Великобританії, чинний єврокомісар з питань торгівлі Кетрін Ештон. До вчорашнього ранку імена цих політиків були відомі хіба що у Бельгії та Великобританії. А ось таким харизматичним особистостям, як Тоні Блер та Жан-Клод Юнкер, місця у керуванні ЄС не знайшлося. Не всім до вподоби амбітність та характер. Адже обрання нових лідерів стало результатом не голосування, а компромісу між очільниками європейських країн. СТОР. 7

Блакитний екран став полем битви

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Сьогодні — Всесвітній день телебачення. Відзначати це свято запропонувала Генеральна Асамблея ООН. У 2002 році тодішній генеральний секретар ООН Кофі Анан відзначив, що телебачення разом з радіо та Інтернетом має дбати про те, щоб не стати засобом поширення нетерпимості, стереотипів, нелюдяних матеріалів. Однак нині телеефір став місцем битви. У багатьох країнах уміння дотепно коментувати події та телегенічність стали запорукою успіху політиків. Допомогти глядачам відсіяти кукіль від пшениці можуть хіба що телевізійники, які сьогодні відзначають своє свято.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ ЧИТАЙТЕ НА 5-Й СТОР.

Рішення про скасування карантину прийматимуть на місцях

Подальша робота з подолання епідемії переходить на регіональний рівень. Рішення про запровадження, скасування чи продовження карантину прийматимуться обласними протиепідемічними комісіями. Про це заявив учора на засіданні Державної надзвичайної протиепідемічної комісії перший віце-прем'єр-міністр Олександр Турчинов.

У Києві карантин у дитячих садках, школах і вузах закінчиться 25 листопада, повідомила перший заступник глави Київської міської державної адміністрації Ірена Кільчицька.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ ЧИТАЙТЕ НА 6-Й СТОР.

Я ВАМ ПИШУ...

Голосуємо заради дітей

Маленькі самотні струмочки, зливаючись воєдино, перетворюються на бурхливий потік, який здатен змінити шлях ріки.

Отак і ми, об'єднуючи свої голоси на виборах, здатні змінити шлях розвитку країни: не стільки для себе, скільки для своїх дітей і онуків. Це від нас залежить, чи будуть вони щасливі і якою стане наша Україна. Тож чи вправі ми ігнорувати вибори?

Дмитро СТРУЧКОВ.

Чернігів.

ПОДІЇ

Третина сіл — з газом

У селах Снігурівка та Очеретувате Токмацького району урочисто ввели в дію газопроводи. В Запорізькій області нині блакитне паливо отримує кожний третій населений пункт.

— Основне завдання влади — покращувати умови життя, — сказав, вітаючи токмачан з радісною для них подією, голова облдержадміністрації Олександр Старух. — Однак це можливо тільки тоді, коли у самих людей є бажання щось змінити на краще. І сьогодні ми отримали реальний результат співпраці обласної влади, органів місцевого самоврядування та сільських громад.

Блакитне паливо прийшло в оселі майже трьох тисяч селян, на газове опалення переведено фельдшерсько-акушерські пункти, школи та будинки культури Снігурівки й Очеретуватого.

КОРОТКО

■ Державна прикордонна служба України інформує про те, що відповідно до Указу Президента України «Про заходи щодо забезпечення відновлення стабільності у банківській системі» та плану організації його виконання, схваленого Кабінетом Міністрів України, на прикордонне відомство покладено завдання щодо дотримання вимог закону стосовно тимчасової відмови у виїзді за кордон громадян України, які мають невиконані кредитні зобов'язання **(Укрінформ)**

■ На Чернігівщині стартує програма подолання йодного дефіциту в організмі людини, презентація якої відбулася за «круглим столом» в Обласному центрі інформаційно-аналітичних технологій та пропаганди здорового способу життя за участі науковців, медиків, освітян, управлінців **(Укрінформ)**

До України 22 листопада прибудуть міністри закордонних справ Білорусі – Сергій Мартинов і Литви – Вігаудас Ушацкас

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Цікавляться вітчизняною демократичною спадщиною

Голова **Комітету з питань європейської інтеграції** Борис Тарасюк взяв участь у роботі міжнародної конференції на тему: «Спадщина 1989 року — демократія, ринок, Європа», що проводиться у Копенгагені Данським інститутом міжнародних досліджень з нагоди святкування 20-ї річниці падіння Берлінського муру. Ключовими питаннями дискусії на конференції, як **повідомляє веб-сайт парламентського комітету**, стали перспективи зміцнення інтеграційних процесів у Європі, що виникли з моменту падіння Берлінського муру в 1989 році, зміцнення засад демократичного функціонування суспільства, гармонізація процесів економічного розвитку країн, що тривалий час перебували по різні боки муру. Питання європейського майбутнього України спричиняє традиційно підвищений інтерес науковців і дослідників, політиків і політологів, журналістів і бізнесменів, представників урядових установ і неурядових організацій, а також дипломатичного корпусу, акредитованого в Копенгагені. Виступ представника від України на цьому масштабному заході є додатковим свідченням високого інтересу до європейських перспектив України, місця та впливового геополітичного значення нашої держави на континенті.

У рамках конференції Борис Тарасюк провів робочу зустріч з головою Комітету з питань зовнішньої політики Фолькетінгу (парламенту) Данії Гітте Ліллелунд-Бек. У ході зустрічі відбувся обмін думками щодо актуальних питань світового порядку денного, тенденцій регіонального розвитку, євроінтеграційних перспектив України. Зустріч підтвердила підтримку данськими політиками кроків на шляху реалізації Україною євроінтеграційного курсу, стала черговим виявом дружніх партнерських відносин між Україною та Данією, свідченням взаємного інтересу до поглиблення співробітництва. Співрозмовниця ознайомила з планами комітету здійснити поїздку в Україну наступного року.

Ми повинні зробити все, щоб країна належала людям

Таким був лейтмотив зустрічей Голови Верховної Ради України Володимира Литвина з жителям Ульяновського і Голованівського районів Кіровоградської області.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Хлібом-сіллю Володимира Литвина зустрічають мешканці міста Ульяновка Кіровоградської області.

Під час спілкування Володимир Литвин торкнувся кількох дуже важливих на сьогодні проблем стосовно розвитку культури, медицини, освіти та спорту. «Ми повинні цінувати своїх людей і робити все можливе для їх розвитку. Час повернутися обличчям до свого народу, а не їздити по закордонах і не збирати там чужі таланти, — вважає Володимир Литвин. — Люди, особливо молоді, мають відчувати, що вони затребувані, що у них є перспектива». На думку Володимира Литвина, друга вища освіта має бути платною. Молоді люди мають отримувати кредити і відчувати свою відповідальність у житті. Базовий рівень охорони здоров'я має бути державним. Крім того, у сфері медицини ми повинні повністю прибрати посередників. Передаючи комерційній структурі питання забезпечення інсуліном, боротьби з грипом, ми думаємо не про кожного громадянина, а про комерційні структури.

Розмовляючи з жителями західних районів, Володимир Литвин висловив думку і стосовно державного боргу. Сьогодні живуть в борг майже всі країни світу, однак ми маємо чітко розуміти, що наші борги повинні будуть повертати наші діти. Сьогодні в Україні близько 100 млрд. доларів боргу, але тільки близько 20 — держави. Наступного року з необхідних до повернення 25 млрд. доларів — тільки три є державними. Тому дуже важливо, щоб в якийсь момент корпоративний борг не став державним.

Стосовно відповідальності перед суспільством. Насамперед сьогодні потрібно змінити виборчу систему. Вибори мають проходити не за партійними списками, а в округах. Люди мають чітко знати, кого обирають і хто потім перед ними звітуватиме. А звітувати мають всі. У тім числі і Президент.

Стосовно кількості народних депутатів, то сьогодні оптимальна цифра — це 300, а надалі вона має бути пропорційною до населення, причому ця пропорційність повинна мати місце не тільки для Верховної Ради, а й на рівні областей, районів, міст, селищ.

Ще одне питання, яке потребує нагального вирішення, це гідна заробітна плата. Сьогодні в Україні вона занижена втричі, але водночас має бути підкріплена відповідною працею. Між мінімальною і максимальною заробітною платою має бути встановлене чітке співвідношення — приблизно один до п'яти. Тоді, піднімаючи максимальну заробітну плату, автоматично збільшуватимемо мінімальну.

Стосовно недоторканності. Володимир Литвин за якнайшвидше вирішення цього наболілого питання. Проте такий статус мають сьогодні близько семи тисяч посадових осіб. Нині вже зроблено перший крок, ухвалено відповідний закон, який розглядається Конституційним Судом. Володимир Литвин переконаний, що це питання рано чи пізно буде вирішено.

Мабуть, не випадково під час візиту на Кіровоградщину Голова Верховної Ради відвідав Музей ракетних військ стратегічного призначення. Сьогодні в музеї експонуються зразки ракетних двигунів, допоміжної автотехніки, макет ядерної боєголовки.

Сьогоднішня боєздатність української армії — одна із найважливіших проблем, у розв'язанні якої Володимир Литвин бачить і зміцнення міжнародного іміджу України, і власної безпеки. Крім того, йдучи назустріч світовому співтовариству та відмовляючись від ядерного потенціалу, Україна свого часу не змогла забезпечити збереження тих матеріальних ресурсів, що вивільнялися. Отож, імовірно, з часом владі доведеться повернутися до вирішення цього питання.

У Кіровограді Володимир Литвин дав прес-конференцію для представників засобів масової інформації та взяв участь у програмі «З перших вуст» обласної державної телерадіокомпанії, що виходить у прямому ефірі.

Петро МЕЛЬНИК.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Проект держбюджету повернуто до Кабміну

Ранкове засідання 20 листопада

Після оголошення депутатських запитів Верховна Рада продовжила розпочатий напередодні розгляд законопроекту «Про Державний бюджет на 2010 рік». Оскільки жоден із народних депутатів не наполягав на розгляді поправок, котрі не враховані бюджетним комітетом, то Верховній Раді було запропоновано перейти до постатейного голосування схвалених комітетом поправок.

Однак після цього від імені представників фракцій БЮТ та «НУ—НС» Андрія Кожем'якіна і Олександра Третьякова надійшла заява про оголошення перерви. Проте головуючий Олександр Лавринович заявив, що, оскільки О. Третьяков відсутній у сесійній залі і та загалом не реєструвався, то він не може задовольнити цю вимогу про оголошення перерви. Це призвело до короткострокового блокування трибуни фракцією БЮТ, котре завершилося поданням заяви за підписами Андрія Кожем'якіна (БЮТ) та Руслана Князевича («НУ—НС») з вимогою про негайний розгляд питання стосовно відсторонення О. Лавриновича від ведення сесійних засідань на два дні. Прочитавши цю заяву, О. Лавринович одразу ж виніс це питання на розгляд сесії та передав головування заступнику глави парламенту Миколі Томенку. Проблему було розв'язано за кілька хвилин, коли на табло висвітилося лише 180 голосів за відсторонення О. Лавриновича від ведення засідання.

Відтак Перший заступник глави парламенту продовжив роботу та оголосив до розгляду законопроект про держбюджет на 2010 рік. Через годину, коли було проголосовано усі поправки, з'ясувалося, що жодна із них не здобула не те що 226 голосів, але загалом за їх підтримку голосувало не більше 20 народних депутатів. Після цього О. Лавринович констатував, що, оскільки Верховна Рада не підтримала жодну з пропозицій, котра надійшла до бюджетного комітету, то пропонується в порядку черговості розглянути низку постанов стосовно подальшої долі цього законопроекту. Але вже голосування за першу постанову (А. Александровська та ін.) дало 241 голос «за». Ця постанова передбачає повернення проекту закону про держбюджет на 2010 рік до Кабміну з метою приведення його у відповідність з нормами Конституції та законів України. На це уряду відведено два тижні з часу набрання цією постановою чинності.

Під час наступного обміну думками Сергій Сас (БЮТ) заявив, що відповідно до Регламенту Верховна Рада могла лише повернути цей документ на повторний розгляд до бюджетного комітету, а не до Кабміну. Адам Мартинюк (КПУ), коментуючи заяву про неправомірність повернення законопроекту до уряду, зазначив, що насправді неправомірним було б розглядати законопроект, розроблений на основі неіснуючого законодавства. Олександр Пеклушенко (Партія регіонів) заявив, що уряд або має подати новий проект бюджету, або подати у відставку. Успішної роботи над новим законопроектом побажав уряду і В'ячеслав Кириленко («НУ—НС»), котрий висловив сподівання, що цього разу Кабмін таки зверне більшу увагу на потреби армії. Олег Ляшко (БЮТ) назвав голосування за повернення проекту до Кабміну «змовою Ющенка і Януковича». Щоправда, Лілія Григорович («НУ—НС») звернула його увагу, що за таке рішення також проголосувала і фракція, яка входить до складу коаліції, тож про будь-які змови говорити недоречно.

Підбиваючи підсумки цього обговорення, О. Лавринович зазначив, що. за процедурою, до комітету законопроект повертається тільки «у разі, якщо під час постатейного голосування статті бюджету стають розбалансованими». А оскільки народні депутати не підтримали жодної із пропозицій, то про жодне «у разі» говорити не доводиться, тому й ухвалено рішення про повернення законопроекту до розробника.

Головуючий на початку ранкового засідання привітав із днем народження народних депутатів Романа Зварича, Віталія Калюжного, Володимира Макієнка та Володимира Ярощука.

Валерій Борисов, Павло Бурлаков, Михайло Чечетов.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Члени Вищої ради юстиції склали присягу

Вечірнє засідання 19 листопада

Народні обранці прийняли присягу членів Вищої ради юстиції Лідії Ізовітової, Володимира Висоцького і Сергія Сафулька. А потім проголосували за низку проектів постанов про обрання та звільнення суддів.

Затим фракції БЮТ і «Наша Україна — Народна самооборона» попросили перерву. Однак Перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Лавринович висловив сумніви з приводу того, чи має керівник фракції «НУ—НС» Микола Мартиненко право підпису під таким документом. Зі слів головуючого, формально, очільник фракції не може вважатися її уповноваженим представником. Однозначно відповісти на це питання можна лише після рішення Комітету з питань Регламенту, наголосив О. Лавринович.

На думку голови Регламентного комітету Олександра Єфремова, перерву взагалі неправомірно оголошувати, доки не завершиться розгляд комітетських висновків і пропозицій до проекту закону про державний бюджет.

І все-таки на вимогу двох фракцій було оголошено перерву в засіданні. Як пояснив Сергій Соболєв, вона була потрібна, щоб привернути увагу парламентаріїв до ситуації із звільненням голови Вищого господарського суду Сергія Демченка у зв'язку з досягненням ним пенсійного віку. Головуючий повідомив, що направить лист з цього приводу у Вищу раду юстиції.

Проте до розгляду проекту бюджету парламентарії у четвер так і не дійшли. Для кошторису у вечірньому засіданні залишилося не більш як півгодини. Їх витратили на обговорення того, в який спосіб голосувати. Вирішено, що в п'ятницю ранок почнеться із голосування окремо за кожну поправку, яку запропонував профільний комітет.

Надія СМІЯН.

Данські політики підтримують євроінтеграційні прагнення України

РНБО попросить народних обранців профінансувати армію

Учора під головуванням Президента Віктора Ющенка відбулося засідання Ради національної безпеки і оборони.

На зібранні обговорювали перебіг переговорного процесу між Україною та Європейським Союзом з підписання угоди про асоціацію, включаючи положення про створення зони вільної торгівлі. Також порушувалося питання про заходи з невідкладного поліпшення фінансування Збройних Сил для подолання кризового стану їхньої боєздатності, **повідомляє «Українська правда».**

Відкриваючи засідання, глава держави зазначив: РНБО повинна самотужки ініціювати розгляд у парламенті питання про фінансування армії. Він повідомив, що уряд на сьогодні профінансував Збройні Сили на рівні 0,75 відсотка від обсягу ВВП. Натомість експерти стверджують, що за фінансування, яке нижче за один відсоток ВВП, у підрозділах Збройних Сил можуть виникати незворотні негативні процеси, підкреслив Віктор Ющенко. «Фактично розпочався процес деградації української армії», — констатував Президент. А дії Прем'єр-міністра та уряду він розцінив як «злочин проти держави та української нації».

«Я переконаний, що РНБО має втрутитися й вийти з окремою ініціативою в парламент щодо невідкладного фінансування, передусім мінімальних запасів продовольства, авіаційного гасу та ще 3—4 позицій, яких потребує сьогодні армія», — сказав В. Ющенко. За його словами, за дев'ять місяців поточного року з армії через низьку зарплатню пішли 2 тисячі контрактників і 200 пілотів.

Президент також запропонував РНБО розглянути в закритому режимі питання про відправку українського контингенту в Афганістан.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Перемінно, з проясненнями, місцями — опади

Прогнози — річ невдячна. І не тільки в політиці, а й в природі. Пригадується: на початку року в перших числах листопада прогнозувалися морози і снігопад. Однак, як бачимо, зима все-таки не поспішає постукати у наші оселі.

Щось подібне відбувається і у політиці. Ще донедавна деякі соціологічні компанії вперто нав'язували громадянам думку лише про двох лідерів електоральних симпатій, які, мовляв, і вийдуть у другий тур виборчих перегонів. Але... З'ясувалося, що не так усе просто. На початку тижня свої дані оприлюднив центр «Соціополіс». Щоправда, своє дослідження він провів лише у містах, у яких проживає понад 100 тисяч осіб. І що ж? Поки що збирається прийти на вибори 84 відсотки опитаних. Але — зверніть увагу — третина й досі не визначилися зі своїми уподобаннями.

Чи не тому політична боротьба починає щодалі загострюватися? На початку тижня народні обранці зареєстрували проект постанови про висловлення недовіри уряду Юлії Тимошенко. Одначе зуміли — за останніми даними — зібрати 173 підписи за відставку Кабінету Міністрів. Претенденти на найвищу посаду в державі Анатолій Гриценко і Арсеній Яценюк вважають, що уряд має «випити свою чашу до дна». Тим більше, на думку фахівців, у бюджеті поточного уже утворилася «діра» у 24 мільярди гривень. Відтак відставка уряду пішла б лише на користь Юлії Тимошенко, яка, мовляв, могла заявити, що їй не дали працювати.

Не підтримує прагнення регіоналів відправити у відставку Кабмін і Голова Верховної Ради Володимир Литвин. На його думку, у ході передвиборної кампанії не можна обезголовлювати країну. У свою чергу, БЮТ говорить про «змову» Віктора Ющенка і Віктора Януковича, які таким чином хочуть, мовляв, дестабілізувати ситуацію.

Продовжує лихоманити і фракцію «Наша Україна — Народна самооборона». Частина народних обранців продовжують вважати її лідером Миколу Мартиненка.

Ще раз у хибності багатьох прогнозів українці могли переконатися минулої середи, коли збірна з футболу безславно поступилася грекам. Хоча багато колег з інших видань за кілька днів до гри відправляли їхнього тренера у відставку. Не справдилися надії тих, хто прислухався до думки букмекерів, які ставили на нашу збірну.

Отож і залишається думати про те, що означає вислів метеорологів: перемінно, з проясненнями, місцями — опади.

Володимир КОРОЛЮК.

САМОВРЯДУВАННЯ

Держадміністрації без коштів

Голова Рівненської облдержадміністрації Віктор Матчук та керівники районів Рівненщини звернулися до Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко з проханням терміново втрутитися в ситуацію з катастрофічним недофінансуванням місцевих державних адміністрацій. Адже для забезпечення функцій виконавчої влади в області у державному бюджеті на 2009 рік затверджено видатки, що становлять лише одну десяту частину реально необхідного обсягу. Однак навіть такі мізерні витрати не фінансуються у повному обсязі. Зокрема, за вересень не отримано з державного бюджету на господарське забезпечення 153,6 тис. грн., за жовтень — 279, 9 тис., за листопад — 230, 7 тис. грн.

Це призводить до повного паралічу в здійсненні основних повноважень місцевих державних адміністрацій. Припинені відрядження державних службовців, не фінансуються транспортні послуги, в яких закладена заробітна плата водіїв. Через заборгованість у послугах зв'язку органи виконавчої влади попереджені про наступне відключення від телекомунікаційної мережі, в апараті ОДА зупиняється відправка кореспонденції.

У кошторисах районних адміністрацій немає видатків на облаштування сигналізації, придбання паперу, на друк і виготовлення списків виборців для проведення голосування на чергових виборах Президента України, йдеться у зверненні до Прем'єр-міністра.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Прикарпатці та поляки дружитимуть громадами

Офіційна делегація з Івано-Франківська взяла участь у III міжнародному польсько-німецько-українському конгресі органів місцевого самоврядування, який проходив у польському місті Карпач Любуського воєводства. На ньому обговорювалися і завдання Східного партнерства, позитивна практика польсько-української співпраці, можливість використання коштів Європейського Союзу для реалізації програм транскордонної співпраці тощо. З пропозиціями щодо перспектив польсько-українського співробітництва виступили, зокрема, заступник міського голови Івано-Франківська Зінаїда Федорук та заступник міського голови Старокостянтинова Хмельницької області Віктор Никонишин. Положення резолюції конгресу, які стосуються розвитку молодіжної українсько-польської співпраці, а також положення про поглиблення інституційної співпраці між муніципалітетами двох сусідських країн будуть направлені на розгляд відповідним міністерствам і відомствам нашої держави.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

Сто фронтовиків читатимуть газету

Народний депутат України від фракції БЮТ Степан ГЛУСЬ за власні кошти профінансував передплату на газету «Голос України» для ста фронтовиків Немирівського району на Вінниччині. Акцію «Передплати ветерану «Голос України» проводить корпункт газети у Вінниці спільно з обласною організацією ветеранів війни і праці.

Серед тих, хто у першому півріччі 2010 року отримуватиме парламентське видання, Іван Ніколенко з селища Ситківці. Всю війну Іван Миколайович пройшов артилеристом. Перемогу зустрів у Берліні, про що свідчить медаль «За взяття Берліна». Колишній фронтовик також нагороджений орденами Червоної Зірки та Богдана Хмельницького. Любов Захарівна Сінкевич із селища Брацлав добровольцем пішла на фронт. Служила санінструктором. Брала участь у трьох штурмових операціях. Спізнала гіркоту полону. Мужня жінка нагороджена медаллю «За відвагу». В одному з партизанських загонів боровся з фашистами Едуард Юхимович Шевченко, нині мешканець райцентру Немирів. На кожного з них, а загалом на прізвища ста фронтовиків району, вже оформлено передплатні квитанції на газету за фінансової підтримки народного депутата.

— Для ветеранів війни наш депутат невідмовний у будь-якому проханні, — каже голова Немирівської районної організації ветеранів війни і праці Леонід Кравченко. — Щоразу День Перемоги Степан Карлович Глусь святкує з нами, допомагає організувати свято, накрити стіл, разом з колишніми фронтовиками піднімає келих фронтових сто грамів за Перемогу.

До обрання народним депутатом Степан Глусь багато років очолював колектив Немирівського спиртзаводу. За його ініціативою, кожен з тих, хто раніше працював на підприємстві, а нині на заслуженому відпочинку, щодня отримує у заводській їдальні повноцінні обіди. Безкоштовно, звичайно.

— Добре знаю, що ветерани є найбільш читаючою категорією, — каже народний депутат України Степан Глусь. — У них більше часу, вони читають газети, як кажуть, від А до Я. Але далеко не всі з них мають можливість виділити з пенсії кошти на передплату. Вважаю, що кожен з парламентаріїв міг би долучитися до участі в такій благородній акції «Передплати ветерану газету». Крім «Голосу України», я ще профінансував передплату на сто примірників районної газети. Їх отримуватимуть солдатські вдови нашого району.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

ЦЕНТРВИБОРЧКОМ ПОВІДОМЛЯЄ

Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України СУПРУН Людмили Павлівни.

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Супрун Людмили Павлівни:

Отримувач: виборчий фонд кандидата на пост Президента України Супрун Людмили Павлівни.

Ідентифікаційний номер отримувача за ДРФО: 2374803368.

Банк отримувача: Відділення «Ренесанс» ВАТ ВТБ Банк.

Код банку отримувача: 321767.

Рахунок отримувача: №26407010067660.

Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України МОРОЗА Олександра Олександровича.

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Мороза Олександра Олександровича:

Отримувач: виборчий фонд кандидата на пост Президента України Мороза Олександра Олександровича.

Ідентифікаційний номер отримувача за ДРФО: 1613001679.

Банк отримувача: ПАТ КБ «ПриватБанк».

Код банку отримувача: 300711.

Рахунок отримувача: №26407057000383.

Депутатська фракція «Блок Литвина» у Верховній Раді України та політвиконком Народної партії висловлюють глибокі співчуття народному депутату України четвертого скликання, заступнику голови Народної партії І. М. Єремеєву з приводу тяжкої втрати — смерті його батька **Мирона Івановича.**

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ
ПОСТАНОВА
від 19 листопада 2009 року № 355
Про затвердження результатів жеребкувань щодо надання ефірного часу та друкованих площ для здійснення передвиборної агітації за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року

Відповідно до частин шостої, сьомої статті 61, частин третьої, четвертої статті 63 Закону України «Про вибори Президента України», керуючись статтями 11—13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Затвердити:

результати жеребкувань щодо надання ефірного часу кандидатам на пост Президента України на державних загальнонаціональних телерадіоканалах для проведення передвиборної агітації за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року, з урахуванням пропозицій Національної телекомпанії України та Національної радіокомпанії України щодо конкретної дати і часу виходу в ефір відповідних теле-, радіопрограм (додатки 1, 2);

результати жеребкувань щодо черговості друкування передвиборних програм кандидатів на пост Президента України у газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року, з урахуванням пропозицій редакцій зазначених газет щодо дати їх друкування (додатки 3, 4).

2. Результати жеребкувань, затверджені цією постановою, опублікувати у триденний строк у газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» .

3. Цю постанову надіслати кандидатам на пост Президента України, Державному комітету телебачення та радіомовлення України, Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення, Національній радіокомпанії України, Національній телекомпанії України, редакціям газет «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

Голова
Центральної виборчої комісії В. ШАПОВАЛ.

Додаток 1
до постанови Центральної виборчої комісії
від «19» листопада 2009 року № 355

РЕЗУЛЬТАТИ ЖЕРЕБКУВАННЯ
щодо надання ефірного часу кандидатам на пост Президента України, на Першому Національному каналі Національної телекомпанії України для проведення передвиборної агітації за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року

Черговість, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата трансляції	Час трансляції
	I етап		
1	ПАБАТ Олександр Вікторович	23.11.09	19.00 - 19.10
2	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	23.11.09	19.30 - 19.40
3	ЛИТВИН Володимир Михайлович	25.11.09	19.00 - 19.10
4	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	25.11.09	19.30 - 19.40
5	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	26.11.09	19.00 - 19.10
6	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	26.11.09	19.30 - 19.40
7	КОСТЕНКО Юрій Іванович	27.11.09	19.00 - 19.10
8	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	27.11.09	19.30 - 19.40
9	МОРОЗ Олександр Олександрович	30.11.09	19.00 - 19.10
10	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	30.11.09	19.30 - 19.40
11	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	01.12.09	19.00 - 19.10
12	СУПРУН Людмила Павлівна	01.12.09	19.30 - 19.40
13	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	02.12.09	19.00 - 19.10
14	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	02.12.09	19.30 - 19.40
15	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	03.12.09	19.00 - 19.10
16	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	03.12.09	19.30 - 19.40
17	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	04.12.09	19.00 - 19.10
18	ТІГІПКО Сергій Леонідович	04.12.09	19.30 - 19.40

Черговість, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата трансляції	Час трансляції
	II етап		
1	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	07.12.09	19.00 - 19.10
2	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	07.12.09	19.30 - 19.40
3	МОРОЗ Олександр Олександрович	08.12.09	19.00 - 19.10
4	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	08.12.09	19.30 - 19.40
5	ЛИТВИН Володимир Михайлович	09.12.09	19.00 - 19.10
6	КОСТЕНКО Юрій Іванович	09.12.09	19.30 - 19.40
7	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	10.12.09	19.00 - 19.10
8	ПАБАТ Олександр Вікторович	10.12.09	19.30 - 19.40
9	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	11.12.09	19.00 - 19.10
10	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	11.12.09	19.30 - 19.40
11	ТІГІПКО Сергій Леонідович	14.12.09	19.00 - 19.10
12	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	14.12.09	19.30 - 19.40
13	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	15.12.09	19.00 - 19.10
14	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	15.12.09	19.30 - 19.40
15	СУПРУН Людмила Павлівна	16.12.09	19.00 - 19.10
16	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	16.12.09	19.30 - 19.40
17	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	17.12.09	19.00 - 19.10
18	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	17.12.09	19.30 - 19.40

Черговість, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата трансляції	Час трансляції
	III етап		
1	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	18.12.09	19.00 - 19.10
2	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	18.12.09	19.30 - 19.40
3	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	21.12.09	19.00 - 19.10
4	ПАБАТ Олександр Вікторович	21.12.09	19.30 - 19.40
5	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	22.12.09	19.00 - 19.10
6	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	22.12.09	19.30 - 19.40
7	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	23.12.09	19.00 - 19.10
8	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	23.12.09	19.30 - 19.40
9	СУПРУН Людмила Павлівна	24.12.09	19.00 - 19.10
10	МОРОЗ Олександр Олександрович	24.12.09	19.30 - 19.40
11	КОСТЕНКО Юрій Іванович	25.12.09	19.00 - 19.10
12	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	25.12.09	19.30 - 19.40
13	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	28.12.09	19.00 - 19.10
14	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	28.12.09	19.30 - 19.40
15	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	29.12.09	19.00 - 19.10
16	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	29.12.09	19.30 - 19.40
17	ЛИТВИН Володимир Михайлович	30.12.09	19.00 - 19.10
18	ТІГІПКО Сергій Леонідович	30.12.09	19.30 - 19.40

Секретар Центральної виборчої комісії Т. ЛУКАШ.

Додаток 2
до постанови Центральної виборчої комісії
від «19» листопада 2009 року № 355

РЕЗУЛЬТАТИ ЖЕРЕБКУВАННЯ
щодо надання ефірного часу кандидатам на пост Президента України, на першому каналі Національної радіокомпанії України для проведення передвиборної агітації за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року

Черговість, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата трансляції	Час трансляції
	I етап		
1	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	23.11.09	20.45 - 21.00
2	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	23.11.09	21.20 - 21.35
3	ЛИТВИН Володимир Михайлович	24.11.09	20.45 - 21.00
4	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	24.11.09	21.20 - 21.35
5	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	25.11.09	20.45 - 21.00
6	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	25.11.09	21.20 - 21.35
7	КОСТЕНКО Юрій Іванович	27.11.09	20.45 - 21.00
8	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	27.11.09	21.20 - 21.35
9	СУПРУН Людмила Павлівна	30.11.09	20.45 - 21.00
10	МОРОЗ Олександр Олександрович	30.11.09	21.20 - 21.35
11	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	01.12.09	20.45 - 21.00
12	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	01.12.09	21.20 - 21.35
13	ТІГІПКО Сергій Леонідович	02.12.09	20.45 - 21.00
14	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	02.12.09	21.20 - 21.35
15	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	04.12.09	20.45 - 21.00
16	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	04.12.09	21.20 - 21.35
17	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	07.12.09	20.45 - 21.00
18	ПАБАТ Олександр Вікторович	07.12.09	21.20 - 21.35

Черговість, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата трансляції	Час трансляції
	II етап		
1	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	08.12.09	20.45 - 21.00
2	МОРОЗ Олександр Олександрович	08.12.09	21.20 - 21.35
3	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	09.12.09	20.45 - 21.00
4	КОСТЕНКО Юрій Іванович	09.12.09	21.20 - 21.35
5	ПАБАТ Олександр Вікторович	11.12.09	20.45 - 21.00
6	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	11.12.09	21.20 - 21.35
7	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	14.12.09	20.45 - 21.00
8	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	14.12.09	21.20 - 21.35
9	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	15.12.09	20.45 - 21.00
10	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	15.12.09	21.20 - 21.35
11	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	16.12.09	20.45 - 21.00
12	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	16.12.09	21.20 - 21.35
13	ЛИТВИН Володимир Михайлович	18.12.09	20.45 - 21.00
14	СУПРУН Людмила Павлівна	18.12.09	21.20 - 21.35
15	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	21.12.09	20.45 - 21.00
16	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	21.12.09	21.20 - 21.35
17	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	22.12.09	20.45 - 21.00
18	ТІГІПКО Сергій Леонідович	22.12.09	21.20 - 21.35

Черговість, визначена, жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата трансляції	Час трансляції
	III етап		
1	ПАБАТ Олександр Вікторович	23.12.09	20.45 - 21.00
2	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	23.12.09	21.20 - 21.35
3	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	25.12.09	20.45 - 21.00
4	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	25.12.09	21.20 - 21.35
5	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	28.12.09	20.45 - 21.00
6	МОРОЗ Олександр Олександрович	28.12.09	21.20 - 21.35
7	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	29.12.09	20.45 - 21.00
8	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	29.12.09	21.20 - 21.35
9	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	30.12.09	20.45 - 21.00
10	КОСТЕНКО Юрій Іванович	30.12.09	21.20 - 21.35
11	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	04.01.10	20.45 - 21.00
12	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	04.01.10	21.20 - 21.35
13	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	05.01.10	20.45 - 21.00
14	ТІГІПКО Сергій Леонідович	05.01.10	21.20 - 21.35
15	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	06.01.10	20.45 - 21.00
16	ЛИТВИН Володимир Михайлович	06.01.10	21.20 - 21.35
17	СУПРУН Людмила Павлівна	08.01.10	20.45 - 21.00
18	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	08.01.10	21.20 - 21.35

Секретар Центральної виборчої комісії Т. ЛУКАШ.

Додаток 3
до постанови Центральної виборчої комісії
від «19» листопада 2009 року № 355

РЕЗУЛЬТАТИ ЖЕРЕБКУВАННЯ
щодо черговості друкування передвиборних програм кандидатів на пост Президента України в газеті «Голос України» за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року

Черговість друкування, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата друкування	Місце друкування (шпальта газети)
1	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	15.12.09	4
2	ТІГІПКО Сергій Леонідович	15.12.09	5
3	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	16.12.09	4
4	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	16.12.09	5
5	КОСТЕНКО Юрій Іванович	17.12.09	4
6	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	17.12.09	5
7	МОРОЗ Олександр Олександрович	18.12.09	4
8	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	18.12.09	5
9	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	19.12.09	4
10	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	19.12.09	5
11	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	22.12.09	4
12	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	22.12.09	5
13	ПАБАТ Олександр Вікторович	23.12.09	4
14	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	23.12.09	5
15	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	24.12.09	4
16	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	24.12.09	5
17	ЛИТВИН Володимир Михайлович	25.12.09	4
18	СУПРУН Людмила Павлівна	25.12.09	5

Секретар Центральної виборчої комісії Т. ЛУКАШ.

Додаток 4
до постанови Центральної виборчої комісії
від «19» листопада 2009 року № 355

РЕЗУЛЬТАТИ ЖЕРЕБКУВАННЯ
щодо черговості друкування передвиборних програм кандидатів на пост Президента України в газеті «Урядовий кур'єр» за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, виділених на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року

Черговість друкування, визначена жеребкуванням	Прізвище, ім'я та по батькові кандидата на пост Президента України	Дата друкування	Місце друкування (шпальта газети)
1	МОРОЗ Олександр Олександрович	15.12.09	4
2	ТЯГНИБОК Олег Ярославович	15.12.09	5
3	РАТУШНЯК Сергій Миколайович	16.12.09	4
4	ЯЦЕНЮК Арсеній Петрович	16.12.09	5
5	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	17.12.09	4
6	ПАБАТ Олександр Вікторович	17.12.09	5
7	РЯБОКОНЬ Олег Васильович	18.12.09	4
8	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	18.12.09	5
9	КОСТЕНКО Юрій Іванович	19.12.09	4
10	ПРОТИВСІХ Василь Васильович	19.12.09	5
11	БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович	22.12.09	4
12	СУПРУН Людмила Павлівна	22.12.09	5
13	ТІГІПКО Сергій Леонідович	23.12.09	4
14	ТИМОШЕНКО Юлія Володимирівна	23.12.09	5
15	ЛИТВИН Володимир Михайлович	24.12.09	4
16	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	24.12.09	5
17	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	25.12.09	4
18	БОГОСЛОВСЬКА Інна Германівна	25.12.09	5

Секретар Центральної виборчої комісії Т. ЛУКАШ.

Законотворчість у прямому ефірі

Теза, винесена в заголовок, — це гасло парламентського телеканалу «Рада», який цього року святкує свій перший ювілей — 10-річчя. Завдяки прямим трансляціям із сесійної зали громадськість має змогу в реальному часі без цензури й скорочень спостерігати за процесом законотворення. Про перші кроки становлення та сучасні проблеми парламентського телеканалу «Рада» розмовляємо з його **генеральним директором Миколою Орловським** *(на знімку)*. Щоправда, давати інтерв'ю він не звик, за фахом йому здебільшого доводиться бути по інший бік мікрофона.

— Миколо Петровичу, як усе починалося?

— Починалося все з того, що в 1999 році Олександр Миколайович Ткаченко, який тоді був Головою Верховної Ради, підписав документ про створення каналу і призначив мене його директором. Нам дали одну кімнату на Липській у готелі «Національний». Тоді ще не було ніякої апаратури, колективу — лише блокнот і ручка. У перший рік існування команда складалася з 13 чоловік. Перша програма «Парламентський вісник» вийшла на «УТ-1». Десь через місяць почав виходити «Щоденник Верховної Ради». Потім почалися чвари між Кучмою, адміністрацією Президента та парламентом, і нас зняли з ефіру. Ми стали виходити на інших каналах — ТРК «Київ», «НАРТ» (була тоді така телекомпанія), аби тільки був голос парламенту. Так тривало років зо два. А потім уже в держбюджет заклали гроші для нас. На них, власне, і закуповували апаратуру, столи, комп'ютери й таке інше. Ведучою тоді була Світлана Павлівна Макаренко, заслужений журналіст України (тоді — заступник директора телеканалу). Нині вона на творчій роботі — пише книжки.

— Що змінилося за десять років роботи? Команда телеканалу — яка вона сьогодні?

— З 13 осіб ми виросли до 73. Але це не означає, що всі пишуть програми. Більшість — це інженерно-технічні спеціалісти, які обслуговують апаратуру. Взагалі дуже важко було з кадрами перші п'ять—сім років. За наявності таких телеканалів, як «Інтер», «1+1», «ICTV», ініціативна розумна молодь рвалася туди, бо там платили більше. Плюс лише в тому, що в нас стабільно платили. Приходили хороші фахівці, але надовго не затримувалися, хоча умови в плані атмосфери були добрі. Десь у 2004 році нас згідно із законом про телебачення, трудовим законодавством підвели під планку оплати державних каналів. Тобто зараз ми в змозі давати людям нормальну зарплату. Тепер уже до нас просяться, але місць немає.

Не буду говорити, що в нас якийсь геніальний канал, становлення відбулося, але щось змінюється постійно. Коли йде сесія — транслюємо, коли її немає — в нас є 14—15 власних програм, стільки само програм спільних, тобто за договорами. Це громадсько-політичні, публіцистичні програми, розповіді про роботу депутатів в округах, про те, як закони втілюються на місцях. Усе це є, крім хіба що художніх. Звісно, нас можна критикувати, але ми канал специфічний, можна сказати галузевий.

— Далеко не всі парламенти мають власні ЗМІ...

— На теренах СНД ні в кого немає. В Москві є телевізійна прес-група, яка розповсюджує касети. Є в Бундестазі в Німеччині, а також у Норвегії, Франції, Канаді, Англії в Австралії — це відомі парламентські студії. Вони навіть називаються не парламентське телебачення, а суспільне і працюють не за рахунок бюджету, а за рахунок передплат, внесків...

Напевно, ми єдиний у світі державно-бюджетний парламентський телеканал. Нині ведеться дуже багато дискусій про суспільне телебачення, на якій основі його створювати. Деякі фахівці вважають, що суспільне телебачення потрібно створювати на базі парламентського каналу. А я кажу: воно є вже давно, тільки фінансується з бюджету. Справа лише в перереєстрації, зробити його передплатним.

— Але наше суспільство поки що не готове до платного суспільного телебачення.

— Звичайно. Наше суспільство бідкається і з комерційним. Для того, щоб зробити передплатне, потрібно на державному рівні створити бездоганний орган управління. Ви ж бачите, Нацрада, Держтелерадіо, я їх не критикую, це не моя компетенція, вони постійно то без голови, то ще щось. Загалом, дискусія точиться багато років, вироблено багато документів, але скоріше теоретичних, ніж практичних.

— На які території поширюється трансляція телеканалу?

— Завдяки співпраці з операторами супутниково-кабельного формату угоди нині укладено з 500 операторами, телесигнал поширюється на всі регіони країни й забезпечує доступ до парламентських програм 18,5 мільйона глядачів. А завдяки супутнику «SIRIUS 4» зона прийому зараз пролягає від Ісландії до Уралу, від Норвегії до країн Кавказу, Близького Сходу та Північної Африки. Можливо, африканці й не дивляться, але діаспора й досі переглядають наші програми, інколи навіть телефонують, реагуючи на наші «кулачні бої».

— Останнім часом навколо каналу точиться чимало суперечок, зокрема, щодо фінансування. Нещодавно голова парламентського комітету з питань свободи слова та інформації Ганна Герман заявила, що телеканал «Рада» потрібно підпорядкувати її комітету.

— Річ у тому, що ми підпорядковуємося керівництву апарату Верховної Ради, Голові Верховної Ради й управлінню справами у фінансово-господарському плані. Ми не лише творча, а й фінансово-господарська організація, зі своїм рахунком у банку, грішми, юридично і т. д. У цьому статусі такого не може бути ніколи. В порядку контролю і творчої звітності це, звичайно, можна. До речі, протягом десяти років, коли Верховна Рада працювала більш-менш стабільно, 2—3 рази на рік нас обов'язково «слухали» в комітеті з питань свободи слова. Якщо на правовій основі це колись буде можливо, будь ласка, а нині це неможливо.

— Як ви переживаєте фінансову кризу, чи зачепила вона вас?

— Дуже серйозно. Протягом року ми отримували лише зарплату, сплачували найнеобхідніші платежі — комунальні, за автотранспорт... До листопада не мали жодної копійки на проплату угод з Національними теле- і радіокомпанією, за шведський супутник. І лише завдяки зусиллям керівництва Апарату управління справами Верховної Ради, нашої центральної бухгалтерії, підготовці документів на Кабмін, Мінфін, казначейство ми нарешті отримали не на папері, а фізично кошти, якими буквально в ці дні сплачуємо борги. 11 місяців ми працювали на чесному слові, на довірі наших партнерів.

— Чому телеканал не заробляє власні кошти?

— Як бюджетній організації нам не дозволено давати рекламу, заробляти власні кошти. Але в цьому році створено й зареєстровано в управлінні справами спеціальний фонд. Там прописано, за рахунок чого нам дозволяється заробляти. Ось мине криза й побачимо, але це будуть невеликі кошти.

— Чи не відчуваєте ви з наближенням виборів тиску з боку політичних сил?

— Поки що ні. Є лише пропозиції зняти, просяться в ефір. А так, щоб наказували чи вимагали, — цього немає. І не було. Наша позиція така: в нас немає фракцій, у нас є 450 народних депутатів, і всі вони можуть вільно висловлюватися на каналі. Але за свої слова вони відповідають самі. Саме тому я вважаю, що найоб'єктивніший телеканал із висвітлення роботи Верховної Ради — це парламентський.

— Які в каналу плани на майбутнє?

— Плануємо запустити декілька нових проектів, зокрема, «Рада день за днем». Він складається з окремих блоків і висвітлюватиме роботу парламенту як у прямій трансляції сесій, так і міститиме коментар подій, що розгорталися в залі протягом дня. Деякі програми, котрі виходять нині, зазнають переформатування. Але це станеться тоді, коли робота парламенту владнається. Поки що ми не можемо передбачити, що буде завтра. Все залежатиме від роботи депутатів.

— Миколо Петровичу, крім того, що ви очолюєте телеканал, ви є президентом Всеукраїнської громадської організації «Українська асоціація парламентських журналістів». Яка мета її діяльності?

— Асоціація була створена одразу після заснування парламентського телеканала. Створювалася вона з метою сприяння парламентським журналістам, але це не підміна прес-служби. Членами асоціації є колективи, зокрема, газет "Голос України", «Президентський вісник», «Закон і бізнес», журналу «Віче», регіональні ЗМІ, а також близько 300 осіб з усієї країни, які займаються парламентаризмом. Задумано було гарно, проводили прес-клуби, конкурси. Робота кипіла років зо три, поки не почався «бедлам» у парламенті. Нам потрібна була підтримка й благодійна грошова допомога, яка пропала. Останні роки все це заморожено. Зараз робота фактично притихла, не хочу казати, що зовсім закрита.

— Що ви вважаєте найкращим подарунком для телеканалу на десятиріччя?

— Найкращий подарунок був би, якби нам посприяли в купівлі пересувної телевізійної станції. Такі є в найбільших українських телеканалів. На жаль, це поки що лише мрія.

Розмовляла Олена ГОРБУНОВА.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

«Рада» — єдиний у світі державно-бюджетний парламентський телеканал

Світовий банк надасть Україні 60 мільйонів доларів у рамках фінансування проекту реабілітації гідроелектроенергетики, *повідомляє прес–служба фінансової установи*

В Україні зібрано понад 47 мільйонів тонн зернових (Укрінформ)

У НОМЕР

Епідемія минає, але обіцяє повернутися

З початку епідемії в Чернігівській області зареєстровано вже 15 смертельних випадків від негоспітальної пневмонії. За цей час по медичну допомогу звернулися 46976 осіб, хворих на грип та ГРВІ. За даними обласної санстанції, рівень захворювання на грип загалом знижується, хоча в Чернігові та декількох районах він ще досить високий, **передає з Чернігова наш власний кореспондент Сергій ПАВЛЕНКО.**

Виходять з карантину й західні регіони. Навчальні заклади Прикарпаття з понеділка, 23 листопада, стають до роботи. Водночас, наголосила заступник головного державного санітарного лікаря Івано-Франківської області Марія Бойко, «карантинно-обмежувальні заходи в повному обсязі не відміняються». Вірогідним є те, що школярам (як, зрештою, і вчителям) доведеться відвідувати заняття в захисних масках. У школах продовжуватимуть вести роз'яснювально-просвітницьку роботу, як вберегтися від грипу, а також стежитимуть за рівнем захворюваності. У разі його перевищення рішення про запровадження додаткових канікул прийматимуть безпосередньо на місцях.

Заступник начальника обласного управління охорони здоров'я Зоя Ціхонь попросила педагогів не перевантажувати дітей навчанням, якщо карантин припинять: «Після хвороби відновлювальний процес у дитини може тривати й до трьох місяців. У цей час організм її ослаблений і вразливий», **повідомляє з Івано-Франківська наш власний кореспондент Дарина НАЗАРЧУК.**

Головний імунолог України Валентина Чоп'як, професор Львівського медичного університету, каже про перевантаження імунної системи після епідемії грипу.

Отже, сьогодні, напередодні другої хвилі грипу, перед громадянами України стоїть завдання підвищити свій імунітет. А найбільш впливовими чинниками, які відновлюють роботу імунної системи, є, як відомо, достатній сон, якісні питна вода та харчування, **повідомляє із Львівщини наш власний кореспондент Ірина ЄГОРОВА.**

Нові штрафи необхідні були для наповнення бюджету, а не для порядку на дорогах

Минув рік, як в країні запровадили суворіші покарання за порушення Правил дорожнього руху. Штрафи зросли в кілька разів. Головний підсумок — збережено життя близько 2 500 учасників дорожнього руху. Принаймні в цьому переконують працівники Державтоінспекції. Однак з цим не згодні столичні автолюбителі. Вони переконані: на зменшення кількості аварій вплинуло не лише запровадження штрафів, а й фінансова криза. Мовляв, новий закон необхідний був передусім для наповнення бюджету, а не для порядку на дорогах. Щоб з'ясувати, як нововведення вплинуло на водіїв, на «чергування» у центр міста вирушив і кореспондент «Голосу України».

Одинадцята година ранку четверга засвідчила: рівень безпеки дорожнього руху принаймні у центрі столиці залишається складним. Наприклад, на вулиці Льва Толстого на одному з перехресть спостерігалося велике скупчення автомобілів. Декілька машин перегородили одна одній проїзд. При цьому водії масово порушували Правила дорожнього руху. Щоб виправити ситуацію, необхідний був регулювальник. Однак його там не було. Цікаво, що за 20 метрів від цього місця знаходилося два працівники ДАІ. Вони зупиняли автомобілі і штрафували водіїв. Коли кореспондент «Голосу України» через хвилин 15 зміг проїхати перехрестя і запитав у інспекторів, чому вони не допоможуть відрегулювати рух, то отримав відповідь: «Ти що, не бачиш, ми зайняті іншою роботою».

— На жаль, свою основну роботу — профілактика та попередження порушень правил дорожнього руху — інспектори не виконують. У них сьогодні головніше питання — наповнення державного бюджету за рахунок водіїв, — розповідає столичний таксист Володимир. Саме в цей час чоловіка штрафували працівники ДАІ за порушення проїзду перехрестя. — Наприклад, мені інспектори зараз виписують штраф у розмірі 510 грн. за те, що повернув ліворуч з крайньої правої смуги. Іншого виходу з цієї ситуації не було. Адже перестроїтися раніше в ліву смугу не зміг. Оскільки була пробка. Інспектори мали відрегулювати рух. Однак ось як вони допомагають під час заторів на дорозі.

За годину розмови з таксистом правоохоронці примудрилися виписати штраф трьом водіям. Та спілкуватися з кореспондентом вони відмовилися. І навіть накинулися з погрозами. Мовляв, якщо буду заважати працювати, то викличуть міліцію.

Департамент ДАІ МВС України новими штрафами залишився задоволений. За його інформацією, чисельність загиблих у ДТП за цей час зменшилася на 35%. На третину знизилася і кількість травмованих. Однак у водіїв сьогодні багато запитань стосовно рівня безпеки дорожнього руху, а також умов роботи самих інспекторів. На жаль, це сьогодні мало турбує саме керівництво ДАІ.

Вже наступний рік Державтоінспекція обіцяє присвятити профілактиці аварій та впровадженню мережі відеоспостереження. А ще серйозно візьмуться за майбутніх водіїв. Адже багато на українських дорогах тих, хто має куплені посвідчення водія. Що з цього вийде, дізнаємося вже найближчим часом.

Олександр ПЕКНИЙ.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Затримали колишнього вугільного «генерала». Адвокат каже, що на її підзахисного чиниться психологічний тиск

Під час в'їзду до України затриманий колишній генеральний директор державного підприємства «Вугільна компанія «Краснолиманська» (Донецька область) Зиновій Пастернак. Раніше повідомлялося, що СБУ порушила проти нього кримінальну справу за матеріалами перевірки фінансово-господарської діяльності підприємства, проведеної Міністерством вугільної промисловості України, та оголосила в розшук. «Генерала» звільнили з посади за допущені порушення. Після лікування у П'ятигорську (Росія) Пастернак повертався додому через прикордонний пропускний пункт Успенка. Одразу після перетину кордону його затримали.

Адвокат колишнього директора Ірина Мінченко стверджує, що затримання проходило із грубим порушенням закону. «Ще 10 листопада Печерський районний суд Києва виніс постанову, якою прийняв до провадження мою скаргу на постанову про порушення кримінальної справи стосовно Пастернака Зиновія Григоровича й зупинив усі слідчі дії на термін розгляду цієї скарги, — **розповіла «Голосу України» адвокат.** — Люди, які затримували мого підзахисного, не надали жодних документів, які обґрунтовували б законність їхніх дій. Я продемонструвала їм рішення суду, на що почула відповідь: «Нам це нецікаво». А як же тоді Конституція?»

За словами адвоката, спочатку екс-«генерала» протримали з 18-ї до 23.45 без складання протоколу. Потім перевезли до приміщення СБУ в Амвросіївці, де також тримали, не оформлюючи затримання офіційно. «В Зиновія Григоровича почав підніматися тиск, схопило серце. Ми викликали «швидку». Лікар приїхав, поміряв тиск, зробив кардіограму і сказав, що потрібно їхати до лікарні. Нас відпустили не одразу, лише після того, як я пригрозила телефонувати в усі інстанції і всім журналістам», — додала І. Мінченко. Пастернака перевезли до районної лікарні, а під дверима палати поставили охорону. Ввечері в середу прибули представники СБУ із Києва, які перевезли колишнього директора до обласного управління служби. На момент підготовки матеріалу до друку правоохоронні органи не прокоментували затримання екс-«генерала». Натомість адвокат затриманого вважає, що на її підзахисного чиниться психологічний тиск.

Ліна КУЩ.

У вкладників Укрпромбанку з'явилася надія

Уже кілька днів іде реєстрація вкладників—фізичних осіб Укрпромбанку в Родовід-банку, якому рішенням Кабміну та НБУ доручено виплати депозитів за зобов'язаннями збанкрутілого фінзакладу.

Реєстрація проводиться тільки по телефону (номери 044-200-10-90, 8-800-50-8888) або на сайті.

Для того щоб зареєструватися, потрібно назвати свої прізвище, ім'я та по батькові, серію і номер паспорта, ідентифікаційний номер, а також повідомити, де зручно одержати гроші чи переоформити рахунок. І якщо в перші дні додзвонитися фактично було неможливо, то вже вчора багатьом моїм знайомим удалося зареєструватися. Відразу після реєстрації їм повідомили, коли й куди приходити по готівку й навіть назвали конкретний час, аж до хвилин. Дівчина з кол-центру також пояснила, за яким принципом видаватимуть гроші. Виявляється, програму складено так, що при реєстрації відразу враховується, як довго вклад перебуває на картотеці, тобто коли закінчився строк. У такому ж порядку реєструють на виплату. Так що від того, встигли ви додзвонитися відразу чи через кілька днів, виявляється, нічого не залежить.

Банківські службовці по телефону також проінформували нас, що вклад можна переоформити під вищі відсотки, і запевнили, що зробити це можна, навіть якщо строк не закінчився. Кажуть, таких вкладів понад три мільярди гривень. Однак на ділі з переоформленням не все так просто. В одному з відділень банку, що в Солом'янському районі столиці, учора черга почала формуватися ще з раннього ранку. До 11 години охочих продовжити депозит було вже більш як півтори сотні, і, природно, таку кількість людей в одному відділенні навряд чи зможуть обслужити.

Таку ситуацію в кол-центрі нам не змогли ніяк прокоментувати, але порадили прийти через кілька днів, коли спаде ажіотаж. Щоправда, на одній із зустрічей з клієнтами **(на знімку)** представник банку повідомив, що через кілька тижнів Родовід-банк зможе обслуговувати клієнтів через відділення Укрпромбанку. Можливо, тоді ситуація зміниться.

Нагадаємо, видачу депозитів вкладникам раніше планували почати 23 листопада. В банку запевняють, що затримок з виплатами не буде. Хотілося б вірити.

Марина КРИВДА.
Фото Віктора КУЩЕНКА (УНІАН).

Метробудівці, яким заборгували зарплату, погрожують кинути роботу.

Немає грошей на проїзд

Кілька десятків працівників ТОВ «Донецькшахтометробуд» пікетували будівлю обласної держадміністрації, вимагаючи виплати зарплати за 11 місяців, — а це майже 9 мільйонів гривень. Минулого місяця метробудівці вже виходили під стіни «білого дому», однак крім місячного заробітку, виділеного міською владою Донецька, нічого не отримали. Пікетувальники заявили, що з 1 грудня припинять виходити на роботу, бо не мають грошей на проїзд. Зараз вони підтримують виробки в належному стані. Якщо припиниться відкачування води з-під землі, це може призвести до зсувів і підтоплень у деяких житлових мікрорайонах.

«Кабінет Міністрів України, а також міністерства, які повинні були займатися проблемами ТОВ «Донецькшахтометробуд», не лише їх не вирішили, а й навіть не дали офіційних відповідей і пояснень, — заявив голова профспілкової організації підприємства Василь Антюшеня. — У нас лише листування, а жодних зрушень немає. Виходить, вони (міністерства) між собою листуються. В бюджеті на 2009 рік було заплановано на метро 500 мільйонів гривень. Ми вже не хочемо цих грошей, виплатіть нам зарплату. І нехай потім кожен вирішує сам, працювати безкоштовно чи не працювати».

Ліна КУЩ.
Фото УНІАН.

Нетаємна вечеря у Брюсселі

Євросоюзом керуватимуть політики другого ешелону

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Ще до саміту лідери ЄС розуміли, що обрати неординарні особистості на посади президента та міністра закордонних справ Євросоюзу не вдасться. Необхідно було знайти таких політиків, які влаштують усіх. Напередодні саміту прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск у коментарі «Газеті Виборчій» висловив думку, що «вибір слабких голови Ради ЄС і керівника дипломатії означав би, що в Євросоюзі небагато зміниться. Якби натомість хоча б одну з цих двох посад отримав сильний та відомий політик, Європа змогла б поборотися за місце у списку найсильніших гравців на міжнародній арені». Проте так не сталося.

Думку польського прем'єра поділяють і європейські газети. Так, французька «Монд» учора вийшла із заголовком «Бельгійський джокер в європейській грі». «Після обрання президентом Євросоюзу Герман Ван Ромпей у компанії свого єдиного дипломатичного радника блукав у залі, де були сотні журналістів з усього світу, проте лише один чи два знали його в лице», — підмітила газета. Розповідаючи про нове обличчя Євросоюзу, «Монд» пише, що Герман Ван Ромпей закінчив єзуїтський коледж та фламандський католицький університет у Лувені, де потім отримав науковий ступінь доктора економічних наук. «Цей чоловік зробив би прекрасну кар'єру у Ватикані, — доходить висновку газета. — Він чудово володіє мистецтвом дипломатії, любить японські хайку, суть яких в тому, щоб сказати багато кількома словами».

Що ж до обрання міністра закордонних справ, то тут доречно навести коментар британської «Таймз», яка розповіла, що Велика Британія мала одразу два кандидати на посади як президента ЄС, так і міністра закордонних справ. Щоправда, ними були колишній прем'єр Тоні Блер та чинний міністр закордонних справ Девід Міллібенд. Тож одразу було зрозуміло, що обидві посади британці не отримають. Проте перемога кандидатури Кетрін Ештон, чинного єврокомісара з питань торгівлі, здивувала не тільки журналістів, а й саму баронесу. Як пише «Таймз», «леді Ештон виявилася настільки неготовою, що навіть не мала промови на спільній з Германом Ван Ромпейом прес-конференції».

Цікавий і погляд американських журналістів на ці своєрідні вибори. «Вашингтон пост» пише: «Лідери Європейського Союзу сподівалися, що новий президент стане континентальним Джорджем Вашингтоном, який зміцнить ЄС та здійснить їхню мрію про посилення ролі Європи у світовій політиці. Але після тижнів підкилимових переговорів та приватних міжнародних телефонних розмов президенти та прем'єр-міністри 27 країн— членів ЄС у четвер обрали маловідомого політика, прем'єр-міністра Бельгії, президентом ЄС. Вибір миротворця, а не сміливого лідера свідчить про те, що ЄС був не готовий до цієї події».

Чи збудуться сумні прогнози, можна буде побачити скоро. 1 грудня вступає в дію Лісабонська угода. З 1 січня Герман Ван Ромпей почне офіційно представляти ЄС на міжнародних зібраннях, а з 1 квітня запрацює об'єднана європейська дипломатія.

Тетяна ПАСОВА.

Штрафних санкцій не буде,

або Україно-російська страва під грузинським соусом

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Якщо засідання україно-російської урядової комісії й зустріч глав урядів СНД у Ялті, що відбулися в четвер і п'ятницю, планували заздалегідь, то візит Президента Грузії Михайла Саакашвілі в Київ було призначено «майже експромтом». Утім, це вже десята за останні два роки зустріч глав держав Грузії й України. При цьому в нинішньому «випадковому» збігові візитів Путіна й Саакашвілі, як і в опублікованому того дня зверненні Віктора Ющенка до свого російського колеги Дмитра Медведєва, українські політологи вгледіли тільки одне — жорстку внутрішньополітичну боротьбу.

Президент Грузії роль "весільного генерала розбрату" виконав блискуче, заявивши, що новою мішенню Росії може стати Україна й що повторення південноосетинського сценарію можливе в Криму.

Крім того, він повідав журналістам про героїзм В. Ющенка, котрий відвідав Грузію під час війни. Згадуючи «бойове минуле» і кажучи про те, що в період російсько-грузинського конфлікту в 2008 році кораблі Чорноморського флоту РФ вийшли із Севастополя до берегів Грузії, Саакашвілі нагадав, що Ющенко намагався зупинити ці кораблі й що його вимоги грунтувалися на положеннях угоди про умови перебування ЧФ на території України.

«І це незважаючи на те, що його літак міг бути збитий з тих самих лайнерів Чорноморського флоту Росії!» — захопився мужністю друга й кума президент Грузії. Пізніше він вручив своєму українському колезі найвищий орден країни під час урочистої церемонії відкриття нового будинку посольства Грузії в Україні.

При цьому дотепники, вивчивши гардероб грузинського гостя й пригадавши, як торік камера «упіймала» лідера Грузії, який жував свою краватку, одразу склали анекдот:

— Чому Саакашвілі не став їсти в Києві свою краватку?

— Бо вона зелена — не дозріла ще!

Вочевидь, анекдот дня спеціально навчені люди переказали й прем'єрові Росії Володимирові Путіну, оскільки той пізньо вночі після зустрічі зі своєю українською колегою теж намагався імпровізувати на тему «любовного трикутника» Україна—Грузія—Росія.

Коли журналісти поцікавилися в Путіна, чи немає збігу в тому, що він зустрічається в Ялті з Тимошенко, а в цей самий час у Києві перебуває грузинський президент Михайло Саакашвілі, він відповів: «Я думаю, що двом президентам завжди є про що поговорити, щось обговорити, кудись сходити, бійці згадували минулі дні й битви, що разом програли вони. Ми от разом підемо зараз на вечерю, мене колега запросила, і будемо говорити про Чехова, наприклад. Я рекомендував би двом президентам краще проводити вечерю, якщо вони вечерятимуть, без краваток. Краватки нині в ціні, мало що може статися, ну, ви мене розумієте, ще з'їсть краватку В. Ющенка».

Почувши це, Юлія Тимошенко, яка стояла поруч, розсміялася: «Володимире Володимировичу, як ви помітили, я сьогодні без краватки, і це дуже добре».

«Тимошенко розпливлася в екстазі, коли принижували главу її держави». Під таким заголовком учора подало свій матеріал видання Грузія-Online... Утім, не дуже давно глава держави на увесь світ повідав про те, що прем'єр України — бомж.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Перші дев'ять цистерн з меланжем вивезено на утилізацію

Днями з військової частини під райцентром Калинівка на Вінниччині відправили залізничний потяг з дев'яти вагонів, завантажених майже 500 тоннами меланжу, — високотоксичного компоненту ракетного палива. Як повідомляв «Голос України», небезпечну рідину доставлять на утилізацію до російського міста Дзержинська. Тамтешня компанія виграла тендер на її ліквідацію. Решту 500 тонн доправлять з Калинівки до Дзержинська у середині грудня.

У шести місцях зберігається меланж у нашій державі. Чому саме з Калинівки вирішили розпочати його утилізацію? «Тут найменша кількість цієї речовини, — каже заступник командувача Західного оперативного напрямку генерал-майор Сергій Ніколаєв. — З невеликою кількістю простіше відпрацьовувати всі елементи завантаження й транспортування». За словами генерала, роботи виконували кращі спеціалісти, зібрані з військових частин, де зберігається меланж. Перекачування рідини із стаціонарних ємностей пройшло без нештатних ситуацій. «Як бачите, нічого не згоріло, нічого не пожовкло, — каже генерал-майор. — Не було завдано шкоди довкіллю. Тим більше жителям Калинівки».

Прапорщик Олександр Канюка — один з тих, хто виконував роботи із завантаження цистерн. У частині служить 11 років. Каже, що за цей час декілька разів доводилося перекачувати меланж з цистерни в цистерну. «Хоч як герметично не була б закрита ємність, все одно процес випаровування відбувається. Внаслідок поєднання повітряної суміші й меланжу утворюється азотна кислота й окиси азоту. Ця агресивна речовина роз'їдає горловини цистерн. Щоб ліквідувати корозію, доводилося відкачувати меланж і зачищати сліди пошкодження».

Координатор проектів ОБСЄ в Україні Любомир Копай каже, що ОБСЄ ще жодного разу не фінансувало такий масштабний проект утилізації меланжу. В Україні одні з найбільших запасів цієї рідини — 16 тисяч тонн. Більше тільки в Росії. До кінця нинішнього і протягом наступного року заплановано утилізувати три тисячі тонн меланжу. А решту?

— Є сигнали, що країни-донори готові й надалі фінансувати виконання таких робіт, — зазначає пан Любомир Копай. — Ще більше їх підштовхне до цього вдало виконана операція із завантаження, транспортування й утилізації цієї рідини на першому етапі. Це як сигнал до того, що з вашою державою можна й далі успішно працювати. За попередніми розрахунками, за три-чотири роки з України можна вивезти всі запаси меланжу.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

КОМЕНТАР

Олександр Домбровський, голова Вінницької ОДА:

— У нас в області стало менше ще на одну точку потенційної небезпеки. Наприкінці листопада військові вивезуть на утилізацію боєприпаси із ще однієї частини, що знаходиться біля райцентру Гайсин. Торік ліквідували базу авіаційних бомб у військовій частині у Жмеринському районі. Разом з тим на території області залишається ще одна больова точка — 48-й арсенал озброєнь, де небезпечних більше, ніж у сумнозвісній Новобогданівці. Уже ведемо переговори з Міноборони про їх утилізацію. Дискусії з військовим відомством часто бувають непрості, гарячі. Але ми не можемо мовчати, бо йдеться про безпеку значної кількості людей, які мешкають у районі розташування арсеналу. Загалом це приблизно 70 тисяч осіб.

ФОТОФАКТ

З нагоди 20-ліття Конвенції ООН про права дитини відбулася спільна прес-конференція Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Ніни Карпачової (праворуч) і представника Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні Юкіє Моку.

Фото Олександра КОСМАЧА (Укрінформ).

Солдата, що загинув з вини офіцера, поховали

У Миколаєві поховали Антона Морозова, військовослужбовця 28-ї окремої механізованої бригади Південного оперативного командування. Він загинув з вини капітана Віктора Карпова. Стосовно офіцера військова прокуратура Південного оперативного командування порушила кримінальну справу. Офіцер, будучи черговим по частині, дозволив військовослужбовцю термінової служби взяти в руки табельну зброю — пістолет, що категорично заборонено уставом гарнізонної та вартової служби.

Батько загиблого вважає, що його сина застрелив капітан Карпов. Брата-близнюка загиблого солдата Олексія, який проходив із ним службу в одній частині, звільнено в запас.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

13 листопада. Вінницька обласна лікарня імені Пирогова до кінця року отримає ще 4,6 млн. гривень на будівництво нового хірургічного корпусу.

14 листопада. На столичній Пейзажній алеї відкрито ландшафтний парк.

15 листопада. У більшості аптек країни з'явилися противірусні препарати, які було розкуплено на початку епідемії грипу.

17 листопада. Народні депутати Ганна Герман, Олександр Єфремов, Анатолій Гриценко під час засідання Верховної Ради України, на якому, зокрема, було прийнято в цілому законопроект про внесення змін до Закону «Про державну допомогу сім'ям з дітьми», що передбачає встановити постійний (а не щорічний, як нині) рівень виплат на дитину.

16 листопада. Київ. Відкрився Дитячий пісенний конкурс «Євробачення-2009». На сцені Андранік Алексанян (Україна).

19 листопада. Під час засідання Центральної виборчої комісії було проведено жеребкування з приводу черговості надання ефіру та друкованих площ у державних ЗМІ за кошти державного бюджету для політичної агітації кандидатів на посаду Президента України, їхніх уповноважених представників або довірених осіб.

18 листопада. У Харкові знайдено авіабомбу часів Великої Вітчизняної війни.

Це солодке слово СВОБОДА!

Виповнюється п'ять років Майдану — ювілей потужного волевиявлення НАРОДУ після другого туру президентських виборів 2004 року. Разом нас багато — нас не подолати! — скандували в ті дні не тільки у Києві, але й на площах сіл і міст країни.

А нині можна почути нотки розчарування у голосі не лише політиків, а й пересічних громадян: мовляв, наобіцяли багато... Але майже нічого не виконали. Та чи й справді у душах тих, хто в листопадові дні вийшов відстоювати СВОБОДУ і своє ПРАВО на вибір ДОЛІ, панує песимізм? Кожен може зробити висновок сам, ознайомившись із думками тих, хто був на Майдані.

Андрій РОЖНЯТОВСЬКИЙ, начальник управління сім'ї та молоді Львівської облдержадміністрації:

— Для мене поняття Майдану значно ширше, ніж люди, які перебували в Києві на майдані Незалежності у 2004-му, і значно складніше. І стосується воно не лише тих, хто безпосередньо приїжджав до столиці, а й громадян, які організовували свої Майдани у селах і містечках України. Вони на місцях відвойовували право на незалежність і громадянські свободи. Честь та хвала їм за це. Однак я зовсім не з тими, що прибували до Києва з другою хвилею, взявши на озброєння гасло «Майдан задешево не продамо».

Приїхавши до столиці ще задовго до першого туру голосування, я добре пам'ятаю хронологію подій. Хочу підкреслити, що першими вийшли на Майдан кияни і студенти з різних міст України, які вчилися в київських вузах, вже потім підтягнулися всі інші, і львів'яни зокрема.

Вихованець Львівського лісотехнічного, член Студентського братства з 1989 року, я був учасником студентських протестних акцій 90-х, а також відомої студентської двотижневої голодовки. Тоді мені зламали ребро і ключицю, і тому в 2004-му я дивився в очі зовсім молодих людей, трошки молодших за мого сина, і своїм завданням постановив — з усіх сил намагатися не допустити жодного кровопролиття та бійок. Сьогодні, на мою думку, не можна персоніфікувати перемоги Майдану з якимись особами. Це було посполите рушення народу до незалежності і людської гідності, до розуміння, що свою державу ми можемо будувати власними зусиллями. І не на поклик жодного командира люди з'їжджалися на Майдан, це цілковите народне надбання, коли було доведено величезне бажання свободи та незалежності, високу культуру народу (жодної спаленої машини, жодної побитої вітрини), і вияв толерації та поваги одне до одного.

Записала Ірина ЄГОРОВА.

Анатолій БАННИЙ, правозахисник (Полтава):

— Я був і на київському Майдані, і серед тих, хто наш полтавський організовував. Ті події згадую з ностальгією... Наскільки люди були щирі у своїх намірах, наскільки згуртовані, сміливі врешті-решт... І що б там не казали сьогодні, але ж безперечно, що ті події сколихнули не лише Україну — весь світ! Бо не лише українці тоді зрозуміли, що народ — це сила, що народ може щось вирішувати, що народ не можна «переломити через коліно». Принаймні на пострадянському просторі наш народ на прикладі Майдану зрозумів це чи не одним з перших. І зрозумів саме тому, що ми — українці і демократичні засади у нас ще із часів Козаччини. 300 років з нас намагалися вибити український дух, але, як бачимо, на щастя, не вдалося!

І що б сьогодні не казала навіть так звана опозиція, та ніхто не може заперечити: ми змінилися, Україна змінилася, і нині вже навіть важко уявити ті ситуації, які відбувалися довкола виборів у 2004-му. Я вже не кажу про свободу слова! Ну ніхто ж нікому не затикає сьогодні рота. Сьогодні можна принаймні з теленовин на будь-якому телеканалі зрозуміти, що відбувається в державі. Навіть серед високопосадовців важко знайти людину, яка залишилася поза зоною критики. І ми навіть звикли до цього. Мало того, дехто вже й обурюється: мовляв, скільки можна? І в той же час чи можна подібне уявити в тій же Росії чи Білорусі?

Звісно, не все так склалося, як гадалося. Багато прекрасних речей ми лише задекларували тоді, але так і не втілили в життя. Я, наприклад, вважаю, що потрібно було провести люстрацію. І тоді б нині нам не доводилося тасувати ту саму колоду.

Та все ж я не втрачаю оптимізму, віри в перемогу здорового глузду і світлих ідеалів. І якщо деякі політики кажуть, що другого Майдану вже не буде, то я думаю інакше: Майдан не закінчився у 2005-му, він триває в наших серцях і душах, і народ рано чи пізно остаточно переможе!!!

Записав Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Віктор НЕСТЕРЕНКО, Сніжне Донецької області:

— Я не шкодую, що брав участь у тій виборчій кампанії Президента Ющенка. І не шкодую, що стояв на Майдані. Це була народна революція. Не за гроші. Треба було зупинити ту ситуацію, яку розвинув Леонід Кучма з Віктором Януковичем, — фальсифікації, нехтування законом.

До Києва тоді діставався не напряму (це було неможливо), а спочатку до Черкас, далі машиною. Коли прийшов на Майдан і сказав, що з Донбасу, одразу навколо зібралася група людей із західних областей. Мене ледь не на руках носили, запрошували до себе. А я розповідав про вибори в Донецькій області, як пресували прихильників Ющенка. У мене і донька була на Майдані. Вона в Києві вчилася і весь Майдан там простояла.

Ще запам'яталося, як Янукович виступав перед своїми прихильниками на Привокзальній площі. Пам'ятаю, як він кричав про «кота Леопольда». Пішов — а люди чекали, чекали... Хвилювалися, чи не схопили, бува, їхнього кандидата. А потім пішла чутка, що домовилися про все. Прихильники Януковича були такі розчаровані. Частина пішла на Майдан — послухати «помаранчевих». Частина не знала, що робити. Розмовляв із шахтарями — вони не знали, чого приїхали, чи то Майдан розганяти, чи то горілку пити. Один шахтар зізнався, що їм перед відправкою дали до поїзда горілки, скільки хотіли. Всі були розгублені та озлоблені.

Так, багато чого ми чекали від нової влади. На жаль, вона не зовсім виправдала наші надії. Але після Майдану вже не можна було коїти те, що коїв Кучма. Я сам журналіст. Бачу, що найбільше досягнення — це свобода слова. Незважаючи ні на що, це найбільше завоювання революції на Майдані. Маємо повну свободу слова, повну свободу інформації. Це найбільше досягнення і за це варто було боротися. Раніше від журналістів мало що залежало. А тепер залежить, яку позицію ти займеш, як твоя совість веде. Хочеш — продавайся, хочеш — будь незалежним.

Записала Ліна КУЩ.

28 грудня 2004. Київ, майдан Незалежності. У цей день ЦВК оприлюднила попередні результати підрахунку 100 відсотків голосів виборців.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

24 листопада 2004. Київ, пікети на вулиці Банковій.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

23 листопада 2004. Харків, площа Свободи.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 221 (4721)
СУБОТА, 21 ЛИСТОПАДА 2009

Міністерство культури і туризму зобов'язало готелі залишати не менш як 50% номерів і/або місць для розміщення некурців, йдеться в наказі Мінкультури № 46.

Кабмін направив із стабілізаційного фонду 8,1 млн. грн. на виконання заходів з комплексного протипаводкового захисту в басейні річки Тиса на Закарпатті, сказано в урядовій постанові № 1219

Учасники мітингу не стримували сліз

Перший в Україні пам'ятник затопленим у 1959 році придніпровським селам відкрили у селі Худяки Черкаського району. Сільська громада реалізувала свій проект не завдяки державній підтримці, а за допомоги польської громадської фундації.

Наприкінці 50-х — на початку 60-х минулого століття бездумні «підкорювачі природи» услід за Дніпрогесом у Запоріжжі заходилися «розкалюжувати» середину Дніпра штучними «морями».

Тільки під час будівництва Кременчуцького водосховища на відрізку Черкаської області було затоплено понад дві сотні сіл та хуторів, 40 тисяч садиб. Вода поглинула пам'ятки археології, архітектури, культури, цілий пласт української історії. Перестали існувати неозорі простори лугів, на яких випасалися сотні тисяч голів худоби. Під воду пішли невимовної краси острови і озера, малі річки і левади. Більше 300 тисяч селян влада змусила власноруч розбирати оселі і самотужки будувати у голому степу нові.

— Це було цинічне знущання з народу і природи, — переконана колишня жителька «старого», знищеного села Сагунівки, голова сільської спілки сприяння розвитку зеленого туризму Марія Євтушенко. — Всі, хто пережив тужне прощання з клаптиком рідної землі, з кущем бузку біля хати, з ластівчиним гніздом під старою повіткою, зі стежиною, що вела до школи, — той ніколи його не забуде. Старе село щораз приходить у сни, тривожить душу, будить пам'ять і спогади.

Кожної весни, коли у водосховищі знижують рівень води, зору відкриваються колишні вулиці затоплених сіл, видно невеликі узвишшя, на яких колись височіли церкви. У такі дні старші люди приходять на високий берег Дніпра і показують своїм дітям та онукам, де стояла їхня хата, де була криниця, сад...

— Під час отих сумних побачень і виникла ідея поставити меморіальний знак знищеним селам: Худякам, яких переселили у степ, і Талдикам, котрі назавжди зникли з карти України, — веде далі Марія Іванівна. — Висловив її багаторічний дослідник історії придніпровських сіл, директор Худяківського краєзнавчого музею Василь Квітка. Згодом наш задум підтримала обласна організація Комітету виборців України та польський Фонд імені Стефана Баторія, котрий працює на підтримку громадських ініціатив у Східній Європі. Ми отримали грант навесні, а восени запросили односельців на відкриття пам'ятника.

То був хвилюючий день для всіх жителів Худяків та навколишніх сіл. Коли Марія Євтушенко, депутат Худяківської сільської ради, ветеран праці Іван Квітка та його син Василь Квітка зняли покривало з пам'ятника, учасники урочистого мітингу, люди, які пережили біди переселення, не стримували сліз. Перед їхніми очима постала сіра, розбурхана гранітна хвиля, котра ще мить — і навіки накриє своїми водами беззахисні білі хати... На другому камені меморіальної композиції скульптор Єгор Терехов викарбував на чорному тлі: «Селам Худяки і Талдики, затопленим у 1959—1961 роках».

— Ми прагнемо, — сказала Марія Євтушенко після того, як до підніжжя пам'ятника лягли букети жовтих хризантем, — щоб до нашого проекту приєдналися інші села Придніпров'я, котрі також постраждали від хрущовської кампанії будівництва водосховищ на Дніпрі. Щоб створити реєстр знищених сіл, музейний комплекс, в якому відтворити в діорамі всі затоплені поселення. У наших планах також прокласти туристський маршрут по Дніпру, де будуть позначені спеціальними покажчиками зниклі під водами «моря» населені пункти. Навесні ми закладемо Алею пам'яті, котра вестиме до щойно відкритого пам'ятника...

Держава не компенсувала вигнанцям з рідних осель тих значних матеріальних збитків, що завдала. А коли відшкодує ті гіркі моральні втрати, болючі переживання, котрі впродовж півстоліття крають серце кожного силоміць виселеного з прабатьківської землі?!

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку (зліва направо): жителі села Худяки Марія Євтушенко, Іван Квітка, Катерина Канюка, Марія Харенко, Парасковія Сердюк біля пам'ятника затопленим селам.

Фото автора.

КОРОТКО

Спочатку — Ізраїль, а потім — Крим

Угоду про відкриття першого міжнародного авіасполучення дирекція Вінницького аеропорту має намір підписати з представниками авіаліній Ізраїлю. Про це кореспондентові «Голосу України» повідомив директор аеропорту Ярослав Мазурець.

Обслуговування на високому рівні рейсів із прочанами-хасидами, які Вінницький аеропорт приймав нинішньої осені, стало поштовхом до проведення переговорів про налагодження постійного повітряного зв'язку між Вінницею та Ізраїлем.

— З усіх переговорів із приводу відкриття міжнародних маршрутів найближче до завершення переговори з представниками міжнародних повітряних ліній Ізраїлю, — наголосив пан Мазурець.

Керівництво Вінницького аеропорту, що має статус міжнародного, продовжує переговори і про відкриття рейсів до Росії та Туреччини. Наприкінці нинішнього літа повітряний міст мав з'єднати Вінницю також і з Сімферополем. Однак на заваді стала криза. Через відсутність пасажирів рейс скасували. Ярослав Мазурець переконаний, що наступного літа вінничани все-таки матимуть можливість добиратися до моря літаком.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

550-літній дуб Богдана Хмельницького

потрапив у список унікальних дерев, які варто не тільки берегти, а й рятувати

В Україні розпочався перепис дерев, що має на меті збереження зелених насаджень, яким по 500 і більше років, і які пов'язані з історією. Його проводить Київський еколого-культурний центр спільно з Державною службою заповідної справи Мінприроди.

Старання екологів спрямовані на те, щоб налагодити охорону та опіку над живими пам'ятками природи. Бо вже є чимало прикладів того, як через людську байдужість гинули унікальні дерева. Приміром, зникли з лиця землі 600-річні дуби Григорія Сковороди в Харківській області, Богдана Хмельницького в Тернопільській і Черкаській областях, упала 600-річна липа Тараса Шевченка на Чернігівщині.

У поле зору екологів потрапили й унікальні дуби на Рівненщині. У тому числі й 550-річний дуб поблизу села Хрінники, під яким гетьман України Богдан Хмельницький, прямуючи на Берестецьке поле, проводив нараду з козацькими полковниками.

Німий свідок наради

...1651 рік. Козацькі війська підтягнулися майже впритул до поля майбутньої баталії. Ще година ходу і завидніється на обрії Пляшева. Однак гетьман вирішує не форсувати події, а зробити короткий привал, щоб ще раз обміркувати подальший план дій. Нестерпно пекло сонце. Хотілось у затінок. А тут погляди вловили розлогого дуба, що височів неподалік дороги. Під ним і присів Богдан Хмельницький. А довкола — Іван Богун, Мартин Пушкар, Іван Золотаренко, Філон Джалалій та інші козацькі полковники.

Про що тоді йшлося, нині можна лише здогадуватися. Можливо, про завтрашнє благословення гетьмана коринським митрополитом Іоасафом і відправу молебня в Острівській церкві на здобуття перемоги над польською шляхтою. Можливо, про залучення до воєнних дій тутешнього населення, яке взагалі чомусь одностайно симпатизувало батькові Хмелю... А може, про донесення розвідувального загону, що багатотисячна армія польського короля Яна Казимира зайняла позиції на південний схід від містечка Берестечка?..

А ось те, що нарада проходила саме під крислатим дубом, надалі стало набутком численних переказів, відголосок від яких докотився і до наших днів. А ще приємніше, що до наших днів дожив свідок тогочасних подій, найменований народом Цар-дубом. Він росте якраз у тому місці, на який вказують перекази, — у лісі за декілька кілометрів від села Хрінники Демидівського району.

Старожил лісу не піддався ураганові

При першому спогляданні цього велетня дух перехоплює, настільки він своєю величчю різниться від довколишніх дерев. Зрештою, як стверджують працівники Дублянського лісництва, під опікою котрих перебуває природна та історична пам'ятка, довкола росте декілька «синів» Цар-дуба, що пустили коріння від його жолудів. Вік двох із цих нащадків становить не менше 200 років. А ще приблизно такого само віку височезна сосна, що облюбувала собі місце за десяток метрів від нашого героя.

За висновками лісників, у найповажнішого лісового мешканця почалася звичайна хвороба старості — тріскається, як і шкіра, кора, пропускаючи всередину трухлявість. Утім, не варто лякатися, що могутній велетень похилиться і впаде. У ньому ще, коли зупинити процес руйнування кори, достатньо сил на цілий вік. Аби лише не природні катаклізми. Такі, приміром, як 25-річної давності. Тоді над Хрінниками промчав ураган, після якого майже всі дерева залишилися похиленими в один бік. А ось Цар-дуб вітрові не піддався.

Євген ЦИМБАЛЮК,

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

На знімку: щоб виміряти діаметр старожила лісу, метра замало.

Фото Євгена ЦИМБАЛЮКА.

Олесь ГОНЧАР — Юрій ШЕВЕЛЬОВ:
діалог через океан

Після нещодавньої публікації в Україні статей Вчителя (Ю. Шевельова) про творчість Учня (О. Гончара) запитань щодо їхніх взаємин не поменшало. На наш погляд, найважливіше тепер зрозуміти, що обмін думок між ними — не приватна співбесіда. Адже перший — інтелектуал світового масштабу, другий — був і залишається однією з найвизначніших постатей української літератури другої половини XX століття. Тому їхній ***діалог через океан*** має суспільний резонанс, бо це полеміка про сьогодення й майбутнє, зокрема, вітчизняної літератури, котра нині перебуває у стані Великого Мовчання (зрозуміло, за певними винятками. Опоненти О. Гончара соромливо називають свої «твори» текстами. Правильно, бо пропільовані недолугі екзерсиси не є літературою). Продовжується це німування на тлі кризових суспільних явищ, найперше занепаду вітчизняного книгодруку: нині ми видаємо по книжці на рік на одного жителя України (зауважимо, що в часи М. Хвильового — це 30-ті роки минулого століття — було по чотири книжки, до того ж 70 відсотків видань друкувалося українською мовою). Ситуація в Російській Федерації краща за нашу в 6 разів, у Польщі — в 24, Німеччині — в 38.

Особливо вагомими є слова Ю. Шевельова про українські перспективи (есе «Над озером. Баварія», 1947—1948). Суть його насамперед у висновку: «Або ми знайдемо свій ритм у нашу функційну добу, або нас не стане» (багато говоримо про національну ідею, геополітичну орієнтацію, українські духовні цінності, але конкретні програми дій відсутні).

На жаль!

Поки що збулася перша частина пророцтва Вчителя, висловлена у статті «Здобутки і втрати української літератури» (1953): «коли впадуть кордони СРСР».

Впали!

Якоюсь мірою здійснилось інше передбачення: «письменники (України. — **В.А.**) зустрінуться зі справжньою літературою» (безцензурною, створеною у світі, де відсутній тоталітарний політичний контроль).

Зустрілися! І що ж? Спромоглися адекватно відповісти? Ні. Переклади української прози чи поезії — рідкісні явища для європейського читача (про світового, очевидно, говорити немає сенсу). До того ж старше покоління вітчизняних письменників однією ногою опинилося в політиці, а другою — залишилося в літературі (молоді стали в позу аполітичних чи космополітів). Внуки «шестидесятників», за деяким виключенням, годують невибагливу сучасну читацьку аудиторію сурогатними порогами, на кшталт «Сьомги» та інших «гламурних» творів наших гендеристок та білялітературних «мачо», котрі не відповідають навіть ліберальним фаховим вимогам.

Тож, хоч би що торочили опоненти, автор «Прапороносців» та «Собору» півстоліття самотньо стояв на вершині української прози й продовжує зберігати свої позиції. Крім того, письменник мав беззаперечний суспільний авторитет, будучи активним громадським діячем.

Не для красного слівця хочу згадати тут один епізод з європейських мандрів. У Кельні поряд з відомим собором (найвищим в Європі) є кафе, котре любив відвідувати німецький прозаїк лауреат Нобелівської премії Г. Бьолль (1917, Кельн — 1985, Лангенбройх). Він, як і О. Гончар, — учасник Другої світової війни (зрозуміло, що воював з німецького боку). До речі, воєнні дороги унтер-офіцера вермахту Г. Бьойля пролягали й Україною. Більше того, його перший опублікований по війні твір — повість «Потяг прибуває вчасно» (1949) — мав початкову назву «Від Львова до Чернівців».

У тому Кельнському кафе я подумки порівнював долю (й людську, й літературну) О. Гончара та Г. Бьойля й іншого його співвітчизника — німецького Нобелівського лауреата прозаїка Г. Грасса (народився 1927 року в Данцигу — нині Гданськ, Польща). Порівнював і дивувався: щодо людської долі — багато спільного, щодо літературної — ще більше розбіжностей.

І Г. Бьолль, і Г. Грасс писали про все так, як підказували їм їхні таланти й світогляди. Г. Бьолль 1947-го завершив свій перший антивоєнний роман «Солдатська спадщина», потім написав «Де був, Адам?» (1951), «І не сказав жодного слова» (1953), «Дім без господаря» (1954), «Більярд у половині десятого» (1959), «Груповий портрет з дамою» (1971), інші книжки (близько трьох десятків). Г. Бьойля вважали на його батьківщині совістю нації.

Г. Грасс уже дебютним романом «Бляшаний барабан» (1959) завоював світову популярність. Пізніше видав роман-сповідь «З щоденника равлика» (1972), де стверджував, що «письменник — це людина, котра пише всупереч своєму часу». Потім були «Вигадки» (1982), «Моє сторіччя» (2000), «Цибулина пам'яті» (2006) та інші твори.

О. Гончар, як радянський письменник, відтворював перемоги так, як того вимагав від нього авторитарний сталінських режим.

До речі, всі троє мали проблеми із сучасниками, у тому відношенні, що останні не завжди розуміли й поділяли мотивацію їхніх вчинків. Наприклад, Г. Грасс після одержання Нобелівської премії признався, що 17-літнім воював у військах СС (10-та танкова дивізія Ваффен-СС, котра протистояла радянським військам на Східному фронті). Радикальні опоненти вимагали від Г. Грасса повернення премії Нобеля тощо. На початку 90-х років минулого століття Г. Грасс виступав проти возз'єднання Німеччини.

Одне слово, німецькі колеги О. Гончара вели себе так, як дозволяв їм демократичний «вільний світ». Наприклад, коли 1979 року Президент ФРН В. Шеель вирішив нагородити їх орденом «Хрест за заслуги перед Німеччиною», обидва прозаїки відмовилися від високої честі.

О. Гончар приймав урядові комуністичні нагороди... Можливо, тому, що, тільки піднімаючись на вершину тоталітарної суспільної ієрархії, він одержував можливість відстоювати право свого народу на самобутній розвиток (насамперед захищати українську мову, національні культуру, духовність) й державну незалежність. «Слава — це теж спонука щось робити, чогось добитися для інших. До того ж це ефективна спонука», — вважав Г. Бьолль. Він також сказав слова, які в дещо іншому контексті звучали і з уст О. Гончара: «Єдине свідоцтво особистості, котре мені ніхто не повинен виписувати і продовжувати — це мова моїх творів». Здавалося б, що може загрожувати німецькій мові? А українська, потрапивши у фарватер російської, потребує постійного захисту. Чим, зокрема, й займався О. Гончар — і як керівник Спілки письменників, і як громадський діяч.

Воєнна тема стала для колишніх фронтовиків визначальною — для всіх трьох названих вище прозаїків.

Для об'єктивності і плюралізму (множинності) оцінок поглянемо ще й у східний бік — звернемося до прози визнаного російського прозаїка-фронтовика В. Астаф'єва, котрий був палко відданий принципу окопної правди. Дилогія «Прокляті й убиті» (перша частина опублікована в 1992-му, друга — в 1994-му) писалась тоді, коли йшла війна в пострадянських Молдавії, Таджикистані, Нагірному Карабасі, назрівав воєнний конфлікт в Абхазії. Прихід до читачів останніх глав дилогії збігся з початком війни в Чечні.

О. Гончар і російський письменник В. Астаф'єв (Київ, 1988): Батьківщина і література єднають їх.

Ю. Шевельов і президент Скандинавської асоціації славістів професор Л. Дюрович, Люнд (Швеція), 1984.

«Чтобы так написать о войне — нашей величайшей славе и печали, — надо вконец разувериться в человечестве. Видишь страшные сцены форсирования Великой реки, а за печатными знаками слышишь астафьевский крик: «Зачем!? Ради чего, ради кого принесено столько жертв? Ради сытого холеного вора, дорвавшегося до власти? Ради временщиков, обуреваемых единственной страстью — как можно быстрее и как можно толще набить свою бездонную мошну?.. Ради шпаны, королями разгулявающей по русским городам и весям? Ради того, чтобы атомной бомбой и бандитским обрезом быть пугалом всему миру?! Да будьте вы все прокляты! ... Убиты...», — писав критик О. Ануфрієв, цитуючи рядки письменника. В. Астаф'єв дивився на минулу війну крізь призму сьогодення. «Ах война, война... Болеть нам ею — не переболеть, вспоминать ее — не перевспоминать!» — журився письменник (зауважимо, що мати В. Астаф'єва за походженням вінничанка).

«Від війни ліків нема!.. Від війни нема ліків!» — за кілька днів до смерті записав у щоденнику О. Гончар (т. 3, стор. 577).

Можливо, й про це говорили, зустрівшись 1988 року в Києві, фронтовики В. Астаф'єв та О. Гончар? Кожному випала своя воєнна доля і кожний писав про побачене по-своєму. В. Астаф'єв відобразив рішучий російський характер поведінки на війні, О. Гончар — український: часто м'якосердий, поблажливий...

Оскільки нам треба зосереджуватися насамперед на творчості О. Гончара, то спробуємо зрозуміти ситуацію, що склалася після гучного успіху «Прапороносців», коли він, на відміну від Г. Бьойля та Г. Грасса, вимушений був братися за теми, які йому, можна так сказати, нав'язувало суспільство, точніше, влада: то треба було написати «історико-революційну», як зазначає один із критиків, дилогію — романи «Таврія» і «Перекоп», то розповісти про трудові будні соціалістичного села (повість «Микита Братусь», 1951). І хоча О. Гончар був сповнений бажання продовжувати саме воєнну тему (1960 року написано роман «Людина і зброя», а через 10 років — «Циклон»), він відкладав ці речі на завтра і брався за «ідеологічні замовлення». Може, вірив у свій талант і сподівався вийти з честю з наперед програшної ситуації?

Візьмемо для прикладу характерну для творчості автора «Прапороносців» кінця 40-х років історію з повістю «Микита Братусь». Відкриємо її текст, написаний у формі бадьорої розповіді головного героя: *«В тридцятих роках наша черешня йшла на експорт в Англію. Відправляли ми її в бочках, засульфітовану чин-чином. Таку черешню як обвариш взимку, то вона стане мовби щойно з дерева знята. Платили англійці золотом, а ми, як відомо, саме посилено будувались, і їхні фунти були нам цілком до речі.*

Купують лорди нашу черешню і, як витончені знавці, хваляться нею, не нахваляться. Потім — мабуть, з намови старого лиса Черчілля, — починають вести під мене підкоп.

— Ми, мовляв, споживачі, наше зловмисне право, давай писати Братусеві реляцію, давай вимагати від нього ще кращої черешні. Микита знайде, Микита все зуміє!..

І пишуть гуртом реляцію в наш «Червоний запорожець», просто на моє ім'я.

Приносить мені Мелешко ту реляцію і чистить Уінстона Черчілля на всі заставки... Читаю. Так, мов, і так, містер — Братусь. Перепробували ми черешні з усіх материків, але кращої, ніж з України, лішпої за Ваш сорт «Піонерка», ще не зустрічали ніде. Все в ній ідеальне, все нам імпонує за винятком одного: забарвлення нам не підходить. Занадто вже вона у Вас червона! Будьте ласкаві вдосконалити її і вивести для нас жовту або, принаймні, блідо-рожеву черешню з такою умовою, одначе, що вона збереже в собі всі смакові якості «Піонерки»...

Я вже мав з ними тісний контакт і, зважаючи на це, спокійно відповідаю твердолобим джентльменам. Так, мов, і так, шановні джентльмени. Вельми дякую за похвали в адресу моєї «Піонерки» і пускаю геть поза вухами ваше нахабне замовлення. Не виводитиме вам Микита ні жовтої, ані блідо-рожевої черешні, бо виводить він те, що йому до вподоби, а подобається йому якраз повнокровна, палаюча, червона барва!.. Отже, вам я, сери, на даному етапі нічого не можу запропонувати, окрім нашої відомої української дулі. Так я відповів».

Прихильники творчості О. Гончара можуть і не впізнати свого улюбленого письменника, читаючи таке.

Повість датована 1950 роком. Не можна не помітити, що вона створена під впливом кінострічки О. Довженка «Мічурін» (1948). Вітається в ній і майбутнє виникнення Каховського моря, що знищило історичний козацький Великий Луг тощо...

Пояснення всього слід шукати виняткова в тогочасній радянській політиці, архітектори якої бачили в письменниках насамперед комуністичних пропагандистів («гвинтики й коліщатка партійного механізму»).

Саме тому вчорашній союзник У. Черчілль у повісті О. Гончара стає негативним образом (?!) тощо.

1950-й — рік написання «Микити Братуся» у світовій історії був надзвичайно складний. У міжнародній політиці запанував принцип «рівноваги страху». З-під радянського впливу вийшов лідер Югославії Й. Броз Віто. Причиною став нейтралітет Й. Сталіна стосовно допомоги грецьким комуністам, котрі ще 1944 року підняли повстання й розв'язали громадянську війну в країні (1946—1949). Весною 1946 року СРСР увів 15 танкових бригад на північ Ірану і сприяв проголошенню тут двох сепаратистських квазідержавних утворень: Автономної Республіки Азербайджан та Курдської Народної Республіки. Метою Й. Сталіна було захоплення нафтоносних районів. У відповідь президент США Г. Трумен оголосив про можливість застосування проти Радянського Союзу атомної зброї. Тієї ж весни У. Черчілль виголосив у Вестмінстерському коледжі (штат Міссурі, США) свою відому Фултонську промову, якою інформував світ про сталінську «залізну завісу» в Європі. «Я не вірю, що Росія прагне війни. Але вона хоче безмежного поширення своїх впливу й ідеології», — сказав, зокрема, британський прем'єр і наголосив, що «комуністичні партії... досягли виняткової сили... й усюди прагнуть встановити тоталітарний контроль».

Чи міг автор повісті, присвяченої українському селу, обійти міжнародні проблеми? Звичайно, коли б не жив у країні, де одна із згаданих У. Черчіллем компартій і встановила свою диктатуру й усеохопний нагляд за життям і суспільства, і кожного окремого громадянина.

«М. Рильський написав «Пісню про Сталіна» («Із-за гір та з-за високих...»), перебуваючи в Лук'янівській тюрмі. Дружина його, Катерина Миколаївна, нібито передала поетові цю пропозицію від агітпропу (провідного партійного ідеолога. — **В.А.**) тодішнього Андрія Хвилі, і Тадейович взявся до роботи. І, як видно, працював натхненно. Текст був переданий на волю. Одразу його вручають Л. Ревуцькому і той за одну ніч пише прекрасну музику. Пісня вродилася. І на крилах цієї пісні поет вилітає з Лук'янівки, через її навстіж відчинені (перед ним) похмурі брами! Чим не сюжет? У дусі східних деспотій?» (О. Гончар «Щоденники», т. 2. стор. 262).

Отак творилася українська радянська література, яка нині, зрозуміло, сприймається нігілістично. «Це сьогодні все здається простим, — пише один мудрий автор з Тернополя, — але хто пережив ті роки, знає, що на волі чесним людям було не набагато легше, ніж за колючим дротом». Існував вибір: чи замовкнути, іти в ГУЛАГ, чи таки творчістю своєю якось ще живити дух знесиленої нації. Ось правда того часу.

«Так, я не рвався на гулагівські нари. До того ж за мною вже були гітлерівські концтабори (в Білгороді й Харкові влітку 1942-го)... Гадаю, досвіду одних таборів на людське життя цілком досить, щоб зрозуміти, що й до чого...» (О. Гончар «Щоденники», т. 3, стор. 560).

Віталій АБЛІЦОВ.

(У кількох завершальних публікаціях розповімо про другу — 1990 року — зустріч наших героїв Ю. Шевельова та О. Гончара. Спробуємо визначити тих, хто зумів посіяти недовір'я між однодумцями, а також зможемо відповідь на запитання: «Чому Вчитель так і не написав обіцяного третього тому своїх спогадів).

Продовження. Початок у числах 166, 171, 176, 181, 186, 191, 196, 201, 206, 211 і 216.

Олесь ГОНЧАР — Юрій ШЕВЕЛЬОВ:

діалог через океан

Після нещодавньої публікації в Україні статей Вчителя (Ю. Шевельова) про творчість Учня (О. Гончара) запитань щодо їхніх взаємин не поменшало. На наш погляд, найважливіше тепер зрозуміти, що обмін думок між ними — не приватна співбесіда. Адже перший — інтелектуал світового масштабу, другий — був і залишається однією з найвизначніших постатей української літератури другої половини XX століття. Тому їхній ***діалог через океан*** має суспільний резонанс, бо це полеміка про сьогодення й майбутнє, зокрема, вітчизняної літератури, котра нині перебуває у стані Великого Мовчання (зрозуміло, за певними винятками. Опоненти О. Гончара соромливо називають свої «твори» текстами. Правильно, бо публіковані недолугі екзерсиси не є літературою). Продовжується це німування на тлі кризових суспільних явищ, найперше занепаду вітчизняного книгодруку: нині ми видаємо по книжці на рік на одного жителя України (зауважимо, що в часи М. Хвильового — це 30-ті роки минулого століття — було по чотири книжки, до того ж 70 відсотків видань друкувалося українською мовою). Ситуація в Російській Федерації краща за нашу в 6 разів, у Польщі — в 24, Німеччині — в 38.

Особливо вагомими є слова Ю. Шевельова про українські перспективи (есе «Над озером. Баварія», 1947—1948). Суть його насамперед у висновку: «Або ми знайдемо свій ритм у нашу функційну добу, або нас не стане» (багато говоримо про національну ідею, геополітичну орієнтацію, українські духовні цінності, але конкретні програми дій відсутні).

На жаль!

Поки що збулася перша частина пророцтва Вчителя, висловлена у статті «Здобутки і втрати української літератури» (1953): «коли впадуть кордони СРСР».

Впали!

Якоюсь мірою здійснилось інше передбачення: «письменники (України. — **В.А.**) зустрінуться зі справжньою літературою» (безцензурною, створеною у світі, де відсутній тоталітарний політичний контроль).

Зустрілися! І що ж? Спромоглися адекватно відповісти? Ні. Переклади української прози чи поезії — рідкісні явища для європейського читача (про світового, очевидно, говорити немає сенсу). До того ж старше покоління вітчизняних письменників однією ногою опинилося в політиці, а другою — залишилося в літературі (молоді стали в позу аполітичних чи космополітів). Внуки «шестидесятників», за деяким виключенням, годують невибагливу сучасну читацьку аудиторію сурогатними поробками, на кшталт «Сьомги» та інших «гламурних» творів наших гендеристок та білялітературних «мачо», котрі не відповідають навіть ліберальним фаховим вимогам.

О. Гончар і російський письменник В. Астаф'єв (Київ, 1988): Батьківщина і література єднають їх.

Ю. Шевельов і президент Скандинавської асоціації славістів професор Л. Дюрович, Люнд (Швеція), 1984.

Тож, хоч би що торочили опоненти, автор «Прапороносців» та «Собору» півстоліття самотньо стояв на вершині української прози й продовжує зберігати свої позиції. Крім того, письменник мав беззаперечний суспільний авторитет, будучи активним громадським діячем.

Не для красного слівця хочу згадати тут один епізод з європейських мандрів. У Кельні поряд з відомим собором (найвищим в Європі) є кафе, котре любив відвідувати німецький прозаїк лауреат Нобелівської премії Г. Бьолль (1917, Кельн — 1985, Лангенбройх). Він, як і О. Гончар, — учасник Другої світової війни (зрозуміло, що воював з німецького боку). До речі, воєнні дороги унтер-офіцера вермахту Г. Бьойля пролягали й Україною. Більше того, його перший опублікований по війні твір — повість «Потяг прибуває вчасно» (1949) — мав початкову назву «Від Львова до Чернівців».

У тому Кельнському кафе я подумки порівнював долю (й людську, й літературну) О. Гончара та Г. Бьойля й іншого його співвітчизника — німецького Нобелівського лауреата прозаїка Г. Грасса (народився 1927 року в Данцигу — нині Гданськ, Польща). Порівнював і дивувався: щодо людської долі — багато спільного, щодо літературної — ще більше розбіжностей.

І Г. Бьолль, і Г. Грасс писали про все так, як підказували їм їхні таланти й світогляди. Г. Бьолль 1947-го завершив свій перший антивоєнний роман «Солдатська спадщина», потім написав «Де був, Адам?» (1951), «І не сказав жодного слова» (1953), «Дім без господаря» (1954), «Більярд у половині десятого» (1959), «Груповий портрет з дамою» (1971), інші книжки (близько трьох десятків). Г. Бьойля вважали на його батьківщині совістю нації.

Г. Грасс уже дебютним романом «Бляшаний барабан» (1959) завоював світову популярність. Пізніше видав роман-сповідь «З щоденника равлика» (1972), де стверджував, що «письменник — це людина, котра пише всупереч своєму часу». Потім були «Вигадки» (1982), «Моє сторіччя» (2000), «Цибулина пам'яті» (2006) та інші твори.

О. Гончар, як радянський письменник, відтворював пережите так, як того вимагав від нього авторитарний сталінських режим.

До речі, всі троє мали проблеми із сучасниками, у тому відношенні, що останні не завжди розуміли й поділяли мотивацію їхніх вчинків. Наприклад, Г. Грасс після одержання Нобелівської премії признався, що 17-літнім воював у військах СС (10-та танкова дивізія Ваффен-СС, котра протистояла радянським військам на Східному фронті). Радикальні опоненти навіть вимагали від Г. Грасса повернення премії Нобеля тощо. На початку 90-х років минулого століття Г. Грасс виступав проти возз'єднання Німеччини.

Продовження. Початок у числах 166, 171, 176, 181, 186, 191, 196, 201, 206, 211 і 216.

Одне слово, німецькі колеги О. Гончара вели себе так, як дозволяв їм демократичний «вільний світ». Наприклад, коли 1979 року Президент ФРН В. Шеель вирішив нагородити їх орденом «Хрест за заслуги перед Німеччиною», обидва прозаїки відмовилися від високої честі.

О. Гончар приймав урядові комуністичні нагороди... Можливо, тому, що, тільки піднімаючись на вершину тоталітарної суспільної ієрархії, він одержував можливість відстоювати право свого народу на самобутній розвиток (насамперед захищати українську мову, національні культуру, духовність) й державну незалежність. «Слава — це теж спонука щось робити, чогось добитися для інших. До того ж це ефективна спонука», — вважав Г. Бьолль. Він також сказав слова, які в дещо іншому контексті звучали і з уст О. Гончара: «Єдине свідоцтво особистості, котре мені ніхто не повинен виписувати і продовжувати — це мова моїх творів». Здавалося б, що може загрожувати німецькій мові? А українська, потрапивши у фарватер російської, потребує постійного захисту. Чим, зокрема, й займався О. Гончар — і як керівник Спілки письменників, і як громадський діяч.

Воєнна тема стала для колишніх фронтовиків визначальною — для всіх трьох названих вище прозаїків.

Для об'єктивності і плюралізму (множинності) оцінок поглянемо ще й у східний бік — звернемося до прози визнаного російського прозаїка-фронтовика В. Астаф'єва, котрий був палко відданий принципу окопної правди. Дилогія «Прокляті й убиті» (перша частина опублікована в 1992-му, друга — в 1994-му) писалась тоді, коли йшла війна в пострадянських Молдавії, Таджикистані, Нагірному Карабасі, назрівав воєнний конфлікт в Абхазії. Прихід до читачів останніх глав дилогії збігся з початком війни в Чечні.

«Чтобы так написать о войне — нашей величайшей славе и печали, — надо вконец разувериться в человечестве. Видишь страшные сцены форсирования Великой реки, а за печатными знаками слышишь астафьевский крик: «Зачем!? Ради чего, ради кого принесено столько жертв? Ради сытого холеного вора, дорвавшегося до власти? Ради временщиков, обуреваемых единственной страстью — как можно быстрее и как можно толще набить свою бездонную мошну?.. Ради шпаны, королями разгуливающей по русским городам и весям? Ради того, чтобы атомной бомбой и бандитским обрезом быть пугалом всему миру?! Да будьте вы все прокляты! ... Убиты...», — писав критик О. Ануфрієв, цитуючи рядки письменника. В. Астаф'єв дивився на минулу війну крізь призму сьогодення. «Ах война, война... Болеть нам ею — не переболеть, вспоминать ее — не перевспоминать!» — журився письменник (зауважимо, що мати В. Астаф'єва за походженням вінничанка).

«Від війни ліків нема!.. Від війни нема ліків!» — за кілька днів до смерті записав у щоденнику О. Гончар (т. 3, стор. 577).

Можливо, й про це говорили, зустрівшись 1988 року в Києві, фронтовики В. Астаф'єв та О. Гончар? Кожному випала своя воєнна доля і кожний писав про побачене по-своєму. В. Астаф'єв відобразив рішучий російський характер поведінки на війні, О. Гончар — український: часто м'якосердий, поблажливий...

Оскільки нам треба зосереджуватися насамперед на творчості О. Гончара, то спробуємо зрозуміти ситуацію, що склалася після гучного успіху «Прапороносців», коли він, на відміну від Г. Бьойля та Г. Грасса, вимушений був братися за теми, які йому, можна так сказати, нав'язувало суспільство, точніше, влада: то треба було написати «історико-революційну», як зазначає один із критиків, дилогію — романи «Таврія» і «Перекоп», то розповісти про трудові будні соціалістичного села (повість «Микита Братусь», 1951). І хоча О. Гончар був сповнений бажання продовжувати саме воєнну тему (1960 року написано роман «Людина і зброя», а через 10 років — «Циклон»), він відкладав ці речі на завтра і брався за «ідеологічні замовлення». Може, вірив у свій талант і сподівався вийти з честю з наперед програшної ситуації?

Візьмемо для прикладу характерну для творчості автора «Прапороносців» кінця 40-х років історію з повістю «Микита Братусь». Відкриємо її текст, написаний у формі бадьорої розповіді головного героя: *«В тридцятих роках наша черешня йшла на експорт в Англію. Відправляли ми її в бочках, засульфітовану чин-чином. Таку черешню як обвариш взимку, то вона стане мовби щойно з дерева знята. Платили англійці золотом, а ми, як відомо, саме посилено будувались, і їхні фунти були нам цілком до речі.*

Купують лорди нашу черешню і, як витончені знавці, хваляться нею, не нахваляться. Потім — мабуть, з намови старого лиса Черчілля, — починають вести під мене підкоп.

— Ми, мовляв, споживачі, наше змовницьке право, давай писати Братусеві реляцію, давай вимагати від нього ще кращої черешні. Микита знайде, Микита все зуміє!..

І пишуть гуртом реляцію в наш «Червоний запорожець», просто на моє ім'я.

Приносить мені Мелешко ту реляцію і чистить Уїнстона Черчілля на всі заставки... Читаю. Так, мов, і так, містер — Братусь. Перепробували ми черешні з усіх материків, але кращої, ніж з України, ліпшої за Ваш сорт «Піонерка», ще не зустрічали ніде. Все в ній ідеальне, все нам імпонує за винятком одного: забарвлення нам не підходить. Занадто вже вона у Вас червона! Будьте ласкаві вдосконалити її і вивести для нас жовту або, принаймні, блідо-рожеву черешню з такою умовою, одначе, що вона збереже в собі всі смакові якості «Піонерки»...

Я вже мав з ними тісний контакт і, зважаючи на це, спокійно відповідаю твердолобим джентльменам. Так, мов, і так, шановні джентльмени. Вельми дякую за похвали в адресу моєї «Піонерки» і пускаю геть поза вухами ваше нахабне замовлення. Не виводитиме вам Микита ні жовтої, ані блідо-рожевої черешні, бо виводить він те, що йому до вподоби, а подобається йому якраз повнокровна, палаюча, червона барва!.. Отже, вам я, сери, на даному етапі нічого не можу запропонувати, окрім нашої відомої української дулі.

Так я відповів».

Прихильники творчості О. Гончара можуть і не впізнати свого улюбленого письменника, читаючи таке.

Повість датована 1950 роком. Не можна не помітити, що вона створена під впливом кінострічки О. Довженка «Мічурін» (1948). Вітається в ній і майбутнє виникнення Каховського моря, що знищило історичний козацький Великий Луг тощо...

Пояснення всього слід шукати винятково в тогочасній радянській політиці, архітектори якої бачили в письменниках насамперед комуністичних пропагандистів («гвинтики й коліщатка партійного механізму»).

Саме тому вчорашній союзник У. Черчілль у повісті О. Гончара стає негативним образом (?!) тощо.

1950-й — рік написання «Микити Братуся» у світовій історії був надзвичайно складний. У міжнародній політиці запанував принцип «рівноваги страху». З-під радянського впливу вийшов лідер Югославії Й. Броз Віто. Причиною став нейтралітет Й. Сталіна стосовно допомоги грецьким комуністам, котрі ще 1944 року підняли повстання й розв'язали громадянську війну в країні (1946—1949). Весною 1946 року СРСР увів 15 танкових бригад на північ Ірану і сприяв проголошенню тут двох сепаратистських квазідержавних утворень: Автономної Республіки Азербайджан та Курдської Народної Республіки. Метою Й. Сталіна було захоплення нафтоносних районів. У відповідь президент США Г. Трумен оголосив про можливість застосування проти Радянського Союзу атомної зброї. Тієї ж весни У. Черчілль виголосив у Вестмінстерському коледжі (штат Міссурі, США) свою відому Фултонську промову, якою інформував світ про сталінську «залізну завісу» в Європі. «Я не вірю, що Росія прагне війни. Але вона хоче безмежного поширення своїх впливу й ідеології», — сказав, зокрема, британський прем'єр і наголосив, що «комуністичні партії... досягли виняткової сили... й усюди прагнуть встановити тоталітарний контроль».

Чи міг автор повісті, присвяченої українському селу, обійти міжнародні проблеми? Звичайно, коли б не жив у країні, де одна із згаданих У. Черчіллем компартій і встановила свою диктатуру й усеохопний нагляд за життям і суспільства, і кожного окремого громадянина.

«М. Рильський написав «Пісню про Сталіна» («Із-за гір та з-за високих...»), перебуваючи в Лук'янівській тюрмі. Дружина його, Катерина Миколаївна, нібито передала поетові цю пропозицію від агітпропу (провідного партійного ідеолога. — **В.А.**) тодішнього Андрія Хвилі, і Тадейович взявся до роботи. І, як видно, працював натхненно. Текст був переданий на волю. Одразу його вручають Л. Ревуцькому і той за одну ніч пише прекрасну музику. Пісня вродилася. І на крилах цієї пісні поет вилітає з Лук'янівки, через її навстіж відчинені (перед ним) похмурі брами! Чим не сюжет? У дусі східних деспотій?» (О. Гончар «Щоденники», т. 2. стор. 262).

Отак творилася українська радянська література, яка нині, зрозуміло, сприймається нігілістично. «Це сьогодні все здається простим, — пише один мудрий автор з Тернополя, — але хто пережив ті роки, знає, що на волі чесним людям було не набагато легше, ніж за колючим дротом». Існував вибір: чи замовкнути, іти в ГУЛАГ, чи таки творчістю своєю якось ще живити дух знесиленої нації. Ось правда того часу.

«Так, я не рвався на гулагівські нари. До того ж за мною вже були гітлерівські концтабори (в Білгороді й Харкові влітку 1942-го)... Гадаю, досвіду одних таборів на людське життя цілком досить, щоб зрозуміти, що й до чого...» (О. Гончар «Щоденники», т. 3, стор. 560).

Віталій АБЛІЦОВ.

(У кількох завершальних публікаціях розповімо про другу — 1990 року — зустріч наших героїв Ю. Шевельова та О. Гончара. Спробуємо визначити тих, хто зумів посіяти недовір'я між однодумцями, а також змоделюємо відповідь на запитання: «Чому Вчитель так і не написав обіцяного третього тому своїх спогадів).

ГОЛОС УКРАЇНИ № 221 (4721)
СУБОТА, 21 ЛИСТОПАДА 2009

У будинку Народних зборів Болгарії розпочалася виставка «Міфи і легенди мого народу», в якій представлено роботу українського художника Романа Романішина *(Укрінформ)*

У Великому театрі Варшави врочисто відкрито погруддя видатної української оперної співачки Соломії Крушельницької *(Укрінформ)*

Душевний стан молодого ровесника

«Азарт был вся его жизнь, которую изменить следовало бы давно. Но что выбрать взамен?»

Ця фраза з повісті 21-річного киянина Володимира Козловського «Клетчатая рубашка» якнайкраще характеризує душевний стан його молодого ровесника, який опинився сьогодні сам на сам з реаліями сучасної епохи — бездуховної, позбавленої ідеології добра, а тому хворобливо-руйнівної і жорстокої. Епохи, де суспільство, відкинувши вікові принципи гуманізму, охоплене загальною лихоманкою швидкої і безоглядної наживи, пошуком найкоротших шляхів часто-густо у сумнівних, з точки зору людської моралі, перспективах фінансових оборудок.

Літературний образ повісті — своєрідний «негероїчний» герой нашого часу, який сам під враженням загальної безвиході в настроях свого покоління не в силах щось змінити в житті. Та й чи винний він один у тому, що негероїчний? Адже навіть його найпростіші бажання — такі природні і, на перший погляд, цілком реалістичні: побудувати кар'єру, знайти кохання і дружбу — не мають відгуку у світі цинізму і слабодухості. І, втративши і перше, і друге, і третє, він знову повертається у простір ілюзій у пошуках випадкового, примарного щастя.

Як боротися з цим порядком підмінених цінностей?

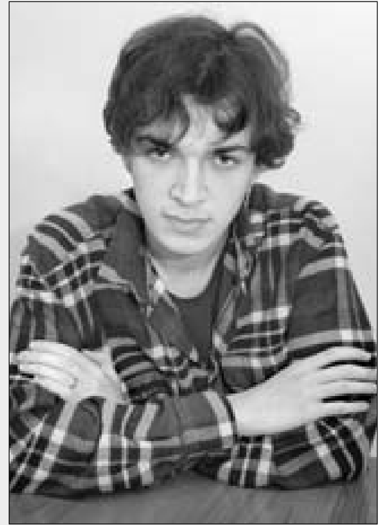
Чи достатньо заборони на гральний бізнес, щоб спрямувати енергію душі на благо? Як знайти противагу порочній залежності, і в чому вона може полягати?

Молодий прозаїк допомагає своїм читачам осмислити найтривожніші реалії нашого загального буття, які він відчуває в якихось найчутливіших і життєво важливих точках. Проте не оприлюднює прямих і безпосередніх рішень. Бо в кожного — свій шлях до Істини.

Говорячи про творчість Володимира Козловського, дуже важко з упевненістю визначити його головне літературне кредо. Адже йому однаково притаманні романтизм (який цілком відповідає віку письменника), іронія і гумор, містичні настрої і водночас глибока філософія і жорстокий, часом нещадний, психологізм.

Усе це ви знайдете у його другій книзі, що, як і повість, матиме назву «Клетчатая рубашка» і чекає на свій вихід до читача в київському видавництві «Криниця».

Коротко про самого Володимира

Козловський Володимир Валерійович народився 10 травня 1988 року в Києві. Дитячі роки і роки ранньої юності минули, в основному, за межами України, оскільки батьки перебували на дипломатичній службі. Нині — студент юридичного факультету Київського національного університету культури і мистецтв.

У 19 років написав перше оповідання — «Немного вечера на пляжном песке», назва якого стала і заголовком першої книги (К., «Криниця», 2008 р.). Наклад хоча і невеликий, але знайти її сьогодні можна у київській Парламентській бібліотеці, у бібліотеках Вінниці, Донецька, Дніпропетровська, Івано-Франківська, Кіровограда, Полтави, Сум, Харкова, Ужгорода, Євпаторії.

Публікувався в українських виданнях: газетах «Киевский вестник», «Демократична Україна», у часописах «Дніпро», «Жінка», «Кампус». На Українському радіо у цикловій передачі «Літературні читання» прозвучали сторінки першої повісті автора «Чайна церемонія».

Незважаючи на молодий вік Володимира Козловського, його лаконічна і динамічна проза дедалі більше приваблює не лише вітчизняного, а й зарубіжного видавця. Зокрема, з його роботами знайомі читачі білоруських журналів «Нёман» і «Маладосць»; деякі твори перекладаються хорватською і китайською мовами; ними також зацікавилася російськомовна преса Греції і ФРН.

Сам В. Козловський вважає себе російськомовним, але суто українським письменником.

Видавали на-гора і вугілля, і вірші

Своє 85-річчя відзначила Донецька обласна організація Національної спілки письменників України. Цікаво, що донецький осередок «старший» за Національну спілку на десять років. Саме в 20-х роках минулого століття був створений «Союз пролетарських письменників і поетів Донбасу «Забой». Його активісти вийшли з вибою в буквальному розумінні слова: гірник Павло Беспощадний, коваль Порфирій Трейдуб, коногін Валентин Харчевников, підривник копальні «Корунд» Григорій Баглюк, помічник машиніста паровоза Юрій Жуков, відгрібальник шахти «Кочегарка» Юрій Чорний-Діденко, вантажник Павло Байдебура. Дещо виділявся луганський доброволець Червоного козацтва Іван Овчаренко-Приблудний. Але інтелігентів хоча б у першому поколінні серед «забойців» не було.

Літератори без середньої освіти

Спочатку «Забой» був автономною письменницькою організацією, а згодом увійшов до Всеросійської асоціації пролетарських письменників. «Думка про організацію спілки народилась у всіх якось нежданно й раптово, — згадував автор багатьох творів про робітничий клас Борис Горбатов. — Та кожен із нас уявляв собі нашу спілку по-своєму. І тоді Селівановський (літературний критик, згодом став редактором «Литературной газеты». — **Авт.**) висунув свій план, простий і ясний: осередки «Забоя» на шахтах і заводах. Центр в Артемівську. Зв'язок із масами». Після чого в містах регіону — Костянтинівці, Краматорську, Горлівці, Єнакієвому, Лисичанську, Кадіївці, Маріуполі, Луганську — з'явилися осередки письменницької організації.

«Літераторам, які добре знали життя Донбасу, пристрасно бажали відобразити його у своїх творах, усе ж не вистачало ані освіти, ані необхідної ерудиції, — пригадує письменник Іван Мельниченко, який довго очолював обласну організацію НСПУ. — Адже на початок 1930-х років лише Петро Северов і Дем'ян Семенов мали вищу освіту. А багато письменників не мали навіть середньої. Отож, з одного боку — блискуче знання предмету дослідження, з другого — суха, невиразна, безграмотна мова. Треба було долати це».

«Я слишком заражен писательством, чтобы его бросить, — писав Юрій Чорний-Діденко. — Буду работать «как лошадь», но добьюсь того, чтобы на бумаге запело живое полнозвучное слово».

Перші «забойці»: (зліва направо) Олексій Селівановський, Борис Горбатов, Михайло Диманштейн, Григорій Баглюк.

Справжній Євген Євтушенко (крайній праворуч) у гостях у донецьких письменників.

Про роль колишнього чекіста Селівановського в становленні спілки літераторів Донбасу відгукуються суперечливо. За словами Івана Мельниченка, через тодішнього керівника «Забою» чимало літераторів стали жертвами сталінських репресій. Та чи могло бути інакше в країні, охопленій пошуками «ворогів народу»? Талановитий поет Борис Корнілов був засуджений і потрапив до сибірської тайги. Розповідають, якось він попросив начальника табору дати олівець і трохи паперу: мовляв, я письменник, не можу не писати. Начальник підвів ув'язненого до колоди й подав сокиру: «Ось твій папір, і ось твій олівець». Поет схопив у ліву руку сокиру, відрубав праву кисть і кинув її в обличчя начальникові. Той вихопив пістолет і розрядив його в поета...

Як «Євтушенка» затримала міліція

Донецька письменницька організація відродилася в 1944-му. В післявоєнні роки популярність літераторів-фронтовиків була нечуваною: зустрічі на шахтах, заводах, новобудовах, школах... Лауреатом Державної премії СРСР став колишній сталевар Володимир Попов, автор роману «Сталь і шлак». До бойових нагород приєднав значок лауреата Шевченківської премії та комсомольської премії імені Островського поет Микола Рибалко. Премією ВЦРПС і Спілки письменників СРСР було відзначено роман Володимира Мухіна «Раптовий вибух» — як кращий твір про людей праці. Робітнича тематика була провідною у творах донецьких письменників.

— У 1970-х роках до редакції обласної газети впевнено зайшов незнайомець. «Доброго дня, я — поет Євген Євтушенко із Москви, може, знаєте такого?» Редактор підскочив зі стільця — така знаменитість власною персоною! Відвідувач повідомив, що в Донецьку перебуває у відрядженні і готовий запропонувати місцевій газеті вірші з нової збірки. Редактор не вірив своєму щастю. А до прохання поета виплатити гонорар авансом поставився з розумінням. Гість виклав на стіл стос віддрукованих віршів. У бухгалтерії отримав підвищений гонорар. І, не поспішаючи, розпитав газетярів, як дістатися обласної організації Спілки письменників. Мовляв, хочу побачитися з колегами.

А тодішній голова обласної організації Іван Мельниченко знав Євтушенка дуже добре: учився разом із поетом у Літінституті. Тому коли відвідувач прочинив двері та заявив: «Здрастуйте, я поет Євтушенко з Москви», Мельниченко зрозумів: перед ним самозванець. Не розгубившись, відлучився до приймальні й попросив викликати міліцію. До прибуття наряду псевдопоет, нічого не підозрюючи, вів бесіду на літературні теми. Пізніше з'ясувалося, що затриманий уже не вперше використовує ім'я знаменитого поета, аби видурювати гроші в довірливих «колег». А от вірші, віддані в газету, справді належали перу Євтушенка: шахрай просто передрукував їх зі свіжої збірки.

Нині в донецькій організації — 50 членів спілки, які пишуть українською, російською, грецькою і татарською мовами. «Поряд із творчою діяльністю, письменницька організація проводить велику громадсько-виховну роботу, виступи письменників у школах і вузах, — розповідає голова обласної організації НСПУ Станіслав Жуковський. — Пропагуємо кращі зразки художньої літератури. Щорічно відбуваються Шевченківські свята, Сосюринські читання на батьківщині поета в Дебальцевому, Стусівські читання, конференції і творчі семінари, презентації книг донецьких письменників. Уважно стежимо ми за творчістю молодих літераторів у міських літературних об'єднаннях і студіях».

Ліна КУЦ.

Що писали про Полтаву в столиці 100 років тому

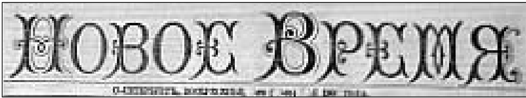
ГОРТАЮЧИ СТАРІ ПІДШИВКИ

Це тепер будь–яка цікава подія у провінції швидко стає відомою всій країні. І не лише «через» газети: Інтернет «розносить» інформацію по світу майже миттєво. А як було 100 років тому? Що писали тоді про Полтаву і губернію у Санкт–Петербурзі — тодішній столиці Російської імперії? З'ясовується, з появою телеграфу і телефону кількість таких повідомлень «з місць» з року в рік збільшувалася. До речі, як і нині, левову частку становили повідомлення про кримінальні пригоди, від яких і сьогодні стає моторошно. Отож розмови про те, що раніше народ був «добріший» і «законослухняніший», насправді є міфами із циклу «тоді було краще»...

Альбом Хмелевського

17 (4) вересня 1901 р. З Полтави телеграфують, що фотограф Хмелевський готує альбом видів села — батьківщини Гоголя та портретів усіх живих родичів письменника.
(«Новости дня»).

Сторіччя губернії

24 (11) березня 1902 р. (телефоном). З нагоди сторіччя Полтавської губернії сьогодні в соборі в присутності влади і маси народу єпископ відслужив урочистий молебень. У Думі порушено питання про назву однієї з вулиць Куракінською — на честь першого губернатора.
(«Новости дня»).

Члени другої Державної Думи

26 (13) лютого 1907 р. У Полтаві весь день пройшов у балотуванні інших чотирьох членів. В.Г. Короленко, який балотувався вдруге, отримав 82 виборчі голоси проти 80, але кандидатами правих отримано більше виборчих голосів. Обраними стали: голова «Союзу російського народу» священик Пірскій, козаки Васецький, Дубовик та Власенко — всі крайні праві. Забалотували також відомого професора-окуліста Гіршмана, прогресиста.
(«Русское слово»).

Засудили до каторги

7 березня (22 лютого) 1907 р. Полтава (телефоном). Військовий суд розглянув справу козаків Ротова і Назарова, які пограбували і вбили єврея Маковського, забравши у вбитого 8 рублів. Підсудні засуджені на каторгу — на 15 років кожний. З боку батьків убитого пред'являється цивільний позов у сумі 2000 рублів.
(«Русское слово»).

Вбивства, напади, пограбування

12 квітня (30 березня) 1907 р. З Полтави телеграфують, що вночі в містечку Нові Санжари пострілом з револьвера убитий видатний діяч «Союзу російського народу» Мегельс. Стріляли у вікно квартири Мегельса, убивця втік.
(«Русское слово»).

Дії адміністрації

20 (7) червня 1907 р. Наші кореспонденти повідомляють, що у Полтаві біля квартири В.Г. Короленка протягом двох днів діяв поліцейський пост. Прізвища всіх, хто заходив до будинку письменника, заносилися околодочним в окрему книжку. Губернатор пояснив, що це викликано погрозами на адресу письменника. На прохання останнього пост знято.
(«Русское слово»).

У судах

12 липня (29 червня) 1907 р. У Полтаві перед військовим судом постав солдат Кайданник, якого звинувачують у читанні прокламацій під час перебування в караулі. Обвинувачений пояснив, що прокламацію знайшов на вулиці, а сам він малограмотний. Справа слухалася при зачинених дверях. Кайданник засуджений на два роки дисциплінарного батальйону.
(«Русское слово»).

Переселенське питання

28 (15) липня 1907 р. Полтавська губернська управа спорядила в Семирічинську область експедицію з ходоків, під керівництвом особливого переселенського земського агента для ознайомлення із Семиріччям і з'ясування придатності області для переселенців Полтавської губернії.

За даними губернського земства, за шість місяців з губернії в середньоазійські володіння переселилися понад 20 тисяч се-

лян. Багато сімейств через тяжкі умови життя і з різних інших причин повернулися назад. Становище переселенців, які повернулися, вкрай важке.
(«С. Петербургское Телеграфное Агентство»).

Замах на урядника

5 вересня (23 серпня) 1907 р. З Полтави телеграфують, що вночі в с. Прохорівці підпалено будинок урядника. Двері попередньо були підперті палицями зовні. Урядник втік через вікно. Будинок згорів. У село відряджені козаки. Заарештовано за підозрою кількох селян.
(«Русское слово»).

Диякон-вимагач

16 (3) жовтня 1907 р. Наші кореспонденти повідомляють з Полтави: у с. Зуївцях такий собі Добряк одержав листа з вимогою під загрозою смерті покласти у певному місці 1000 рублів. Добряк поклав там порожній конверт і разом з поліцією влаштував у призначений час засідку. На місці злочину схопили з конвертом у руках... місцевого диякона, який пояснив, що він бажав лише «налякати» Добряка. Проти диякона порушено кримінальну справу.
(«Русское слово»).

Фальшивомонетники

19 (6) грудня 1907 р. У центрі Полтави, в готелі «Бель-В'ю», виявлена фабрика фальшивих кредитних білетів. Двоє селян захоплені поліцією за роботою і заарештовані, всі пристосування конфісковані. Триває слідство.
(«Русское слово»).

Вибух у школі

22 (9) грудня 1907 р. Уранці на уроці словесності в Полтавському реальному училищі в п'ятому класі пролунав вибух. Клас наповнився димом. Коли дим розвіявся, то побачили одного учня, який лежав з великою раною на руці. З'ясувалося, що цей учень, прийшовши вранці, знайшов у парті невелику кульку в олов'яній оболонці. Він узяв її в руку. Стався вибух.
(«Русское слово»).

Напад на магазин

19 (6) січня 1908 р. У центрі Полтави троє в масках увірвалися в меблевий магазин. Люди, які перебували там, накинулися на них з кулаками і палицями. Грабіжники втекли, супроводжувані криками натовпу, який гнався за ними.
(«Русское слово»).

Нещасний випадок

22 (09) січня 1908 р. З Полтави повідомили, що трьох селян, які везли казенне вино в Золотоноський повіт, зненацька застала в степу сильна хуртовина. Відпрягши коней, двоє дісталися хутора, але відморозили руки і вуха. Третього знайшли наступного дня замерзлим у снігу.
(«Русское слово»).

Государ помилував

1 лютого (19 січня) 1908 р. Одинадцять селян, звинувачених Лубенським окружним судом Полтавської губернії за участь у погромі, Государем помилувані.
(«Русское слово»).

Селянка-бандитка

6 лютого (24 січня) 1908 р. Виїзною сесією Полтавського окружного суду розглянуто в Зіньковi справу селянки Абраменкової. Покинувши чоловіка на другий день після весілля, обвинувачена вдалася до розгулу. В результаті, переодягнена чоловіком і озброєна револьвером, вона була затримана за спробу вчинити напад. Абраменкова засуджена до позбавлення прав і висилки на поселення.
(«Русское слово»).

Помстилися односельцеві

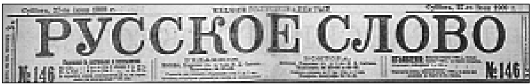
7 лютого (25 січня) 1908 р. У Полтаві закінчено слідство у справі п'ятьох селян, які відрізали своєму односельцеві Нішету з помсти ноги і потім наклали на рани гній. Усіх їх віддано до військового суду із застосуванням 279 статті, яка карає стратою. Слухання справи призначено на лютий.
(«Русское слово»).

Драма в сім'ї

9 лютого (27 січня) 1908 р. Наші кореспонденти повідомляють з Полтави, що у с. Сергіївці син повісив батька-селянина. Причина — спроба батька згвалтувати дружину сина. Останній заарештований. Розпочато слідство.
(«Русское слово»).

Спадщина Полуботка

18 (5) березня 1908 р. Новий з'їзд спадкоємців гетьмана Полуботка призначений у Полтаві на 1 березня. Очікується приїзд близько 500 спадкоємців. З'їзд передбачається відкрити в будинку губернської земської управи.
(«Новости дня»).

Вбивства, напади, пограбування...

19 (6) квітня 1908 р. З Полтави повідомили, що у Возницькій економії графа Грабе грабіжники вночі проникли в контору, відірвали прибиту до підлоги залізну касу, в якій було 1540 рублів, а також різні папери, і, поклавши її на підводу, зникли.

А поблизу села Малі Будища грабіжники в масках напали на козака Задорожного, який повертався з ярмарку зі святковими покупками. Вони відкрили вогонь з револьверів, обшукали Задорожного, а потім забрали всі покупки і гроші. Залишивши чоловіка в полі, грабіжники зникли.
(«Русское слово»).

Син напав на батька

22 (9) травня 1908 р. З Полтави телеграфують, що в с. Пришиб скоєно сином Ходосом напад на рідного батька. Увірвавшись в дім, син завдав батькові удару по голові, заткнув йому рота і почав вимагати гроші та векселі. На крик збіглися люди. Заарештований Ходос зізнався.
(«Русское слово»).

Підготував
Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Розмови про те, що раніше народ був «добріший», насправді — міфи з циклу «тоді було краще

ОГОЛОШЕННЯ

Ухвалою Господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 03.11.2009 р. порушено справу № 5/314-09 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Комаргородське» (24225, Вінницька область, Томашпільський район, с. Комаргород, вул. Леніна, 20, код ЄДРПОУ 03730420, р/р 26000141688 в Райффайзен Банк Аваль м. Київ, МФО 380805).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Рибачука Олега Володимировича (ліцензія АВ № 456448, ідентифікаційний номер 3033009816, адреса: м. Київ, вул. Солом'янська, 3, офіс 607).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

Ухвалою Господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 03.11.2009 р. порушено справу № 5/299-09 про банкрутство Фермерського господарства «Каіл» (24631, Вінницька область, Крижопільський район, с. Заболотне, вул. Комарова 27, код ЄДРПОУ 25495528, р/р 26001172504 в Райффайзен Банк Аваль м. Київ, МФО 380805).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Рибачука Олега Володимировича (ліцензія АВ № 456448, ідентифікаційний номер 3033009816, адреса: м. Київ, вул. Солом'янська, 3, офіс 607).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

Господарським судом Волинської області (43010, м. Луцьк, пр. Волі, 54-а) постановою від 10.11.2009 року по справі № 4/78-Б визнано банкрутом приватне підприємство «ЛГУ+», 43020, Волинська область, м. Луцьк, вул. Лазо, 5, (р/р 26000008980 в КБ ТзОВ «Західінкомбанк», МФО 303484, код за ЄДРПОУ 32396511) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором приватного підприємства призначено Темчишина Володимира Петровича, ліцензія АВ № 158360 Мінекономіки та з питань Євроінтеграції України від 27.11.2006 року (43010, м. Луцьк, вул. Світла, буд. 5, кв. 3).

Письмові заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Харківської області (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під'їзд) 27.10.2009 р. по справі № Б-19/165-09 було порушено провадження у справі про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю "Інтратехнобуд" (ЄДРПОУ 31854946; 61002, м. Харків, вул. Сумська, 50).

Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Івлєву Наталію Андріївну (ліцензія АБ № 116289 від 02.02.2005 р., 61189, м. Харків, вул. С. Тархова, 5, кв. 9; тел. 067-902-72-57). Заяви кредиторів та осіб, які бажають взяти участь у санації боржника приймаються протягом тридцяти днів від публікації оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 28.09.2009 року № 44/573-б ТОВ «Компанія Кентавр» (юридична адреса: 04112, м. Київ, вул. Оранжерейна, 3, код ЄДРПОУ 36281897) визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «Заготівельна Компанія Зернотрейд» (03143, м. Київ, вул. Заболотного, 15, код ЄДРПОУ 35840020).

Заяви поточних кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 10.11.2009 р. у справі № 19/25-26/189/09 ТОВ «Велес» (ЄДРПОУ 31270202, 69037, м. Запоріжжя, вул. 40 років Радянської України, 41) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначений Лясковець О. В. (69006, м. Запоріжжя, а/с 3398, т. 050 341 68 50).

Втрачений диплом спеціаліста, виданий Київським національним торговельно-економічним університетом КВ № 21603996 на ім'я Бобер Юрій Григорович, вважати недійсним.

27.10.2009 р. господарський суд Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) визнав Відкрите акціонерне товариство «Розділький пивоварний завод» (ЄДРПОУ 00382591, адреса: ін. 81650, Львівська обл., Миколаївський район, смт. Розділ, вул. Миру, 17, р/р 26002153801 в АКБ «Інтеграл-банк», м. Київ, МФО 320735) банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру у справі № 6/165-8/256.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Михайлюка Ростислава Юліановича (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства Міністерства економіки України серія АВ № 307378 від 29.03.2007 р., адреса: ін. 79014, м. Львів, вул. Козланюка, 2, кв. 7).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування цього оголошення.

Ухвалою господарського суду Дніпропетровської області (49027, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) від 02 листопада 2009 року порушено провадження у справі № Б38/101-09 про банкрутство Закритого акціонерного товариства "КСтрейдінг" (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська, 40б, код ЄДРПОУ 32350189), далі - "Компанія", в порядку ст. 53 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом". Ухвалою господарського суду Дніпропетровської області від 12 листопада 2009 року по справі відкрито процедуру санації Компанії на 12 місяців, до 12.11.2010 р.

Реквізити рахунків Компанії в установах банків:

Банк	МФО	№ рахунку
ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "БАНК "НАЦІОНАЛЬНІ ІНВЕСТИЦІЇ"	300498	260033016096
ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "БАНК "НАЦІОНАЛЬНІ ІНВЕСТИЦІЇ" (поточний депозит)	300498	260020016096
ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "РОДОВІД БАНК" м. Київ	321712	26005066000142
Дніпропетровська філія ПУБЛІЧНОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "ІНДУСТРІАЛЬНО-ЕКСПОРТНИЙ БАНК"	307015	26006000842001
ПРИВАТНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "СВЕДБАНК ІНВЕСТ"	320650	26005190090101
ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "ФІНАНСОВИЙ СОЮЗ БАНК"	305987	26000303042
ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК "ПРИВАТБАНК"	305299	26005518607001
ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "ДЕРЖАВНИЙ ЕКСПОРТНО-ІМПОРТНИЙ БАНК УКРАЇНИ" Дніпропетровське відділення	305675	2600600014683
ХОФ АКЦІОНЕРНО-КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ "УКРСОЦБАНК", м. Харків	305017	26002085011831
Філія Київського ПУБЛІЧНОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "БРОКБІЗНЕСБАНК"	305578	26005306630201
Філія ПУБЛІЧНОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "ОТП БАНК" м. Дніпропетровськ	307071	26001001302723
Харків, Обласна дирекція АКЦІОНЕРНО-КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ "УКРСОЦБАНК"	351016	26005085000945

Керуючим санацією Компанії призначено директора Компанії Немикіна Юрія Миколайовича (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська, 40б. Розпорядником майна Компанії призначено арбітражного керуючого Бабій Сергія Олександровича (ліцензія АБ № 176139, поштова адреса: 49054, м. Дніпропетровськ, а/с 3354, тел. (056) 790-08-30, адреса електронної пошти 777th@ukr.net).

Заяви кредиторів з вимогами до Компанії, а також документи, що їх підтверджують, та (або) заперечення кредиторів проти здійснення процедури санації керівником Компанії можуть бути подані до господарського суду протягом місяця з дня опублікування цього оголошення. Копії заяв з вимогами до Компанії пропонується також направити на адресу розпорядника майна Компанії: 49054, м. Дніпропетровськ, а/с 3354.

Інвесторів, бажаючих прийняти участь в санації Компанії прохання звертатись за адресою: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська, 40б.

Господарський суд Миколаївської області (м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) Постановою від 10.11.2009 р. по справі № 5/320/09 про банкрутство підприємства ТОВ «КРІПТОНС» (код 36344357, 54001, м. Миколаїв, вул. Велика Морська, 79/1-А) визнав боржника банкрутом та призначив ліквідатором підприємства - Руденко Тетяну Володимирівну (ліцензії серії АБ № 271512 від 03.11.2005 р., м. Миколаїв, вул. Лазурна, 50, к. 104, тел.: 0 (512) 53 77 35).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) у справі № Б24/49-09 від 14 квітня 2009 р. Приватне підприємство «Велс» (50051, м. Кривий Ріг, вул. Орджонікідзе, буд. 4, ЄДРПОУ 32693453, п/р № 26006120000285 у ХОВ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 351016) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Чумака Ігоря Володимировича (ліцензія серія АВ № 397309, поштова адреса: 50069, м. Кривий Ріг-69, а/с 3495, тел.: (067) 564-26-77, (095) 136-90-55).

Заяви з вимогами до боржника приймаються у визначені чинним законодавством строки.

Господарський суд Миколаївської області (м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) Постановою від 10.11.2009 р. по справі № 5/319/09 про банкрутство підприємства ТОВ «НІКАС СЕРВІС» (код 35320780, 54050, м. Миколаїв, вул. Рибна, буд. 7, кв. 16) визнав боржника банкрутом та призначив ліквідатором підприємства - Руденко Тетяну Володимирівну (ліцензії серія АБ № 271512 від 03.11.2005 р., м. Миколаїв, вул. Лазурна, 50, к. 104, тел.: 0 (512) 53 77 35).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Закрите акціонерне товариство «Дніпровторма» (надалі — Товариство), код ЄДРПОУ — 30540104, на підставі ст.45 Закону України «про господарські товариства» повідомляє про проведення чергових загальних зборів акціонерів «04» січня 2010 року початок о 12-00. Місце проведення зборів: Україна, м. Дніпропетровськ, вул. Юдіна, 8.

Порядок денний:

1. Звіт директора Товариства за результатами фінансово-господарської діяльності за 2008 рік.
2. Звіт Ревізійної комісії за результатами фінансово-господарської діяльності товариства за 2008 рік.
3. Затвердження річного звіту, балансу товариства за 2008 рік .
4. Затвердження розподілу прибутку за 2008 рік та плану його розподілу на 2009 рік.
5. Припинення повноважень існуючого складу наглядової ради та обрання нового складу наглядової ради Товариства.

Реєстрація акціонерів та їх уповноважених представників здійснюватиметься за місцем проведення зборів з 11-00 до 11-55.

При собі мати посвідчення особи та засвідчену належним чином довіреність.

Господарським судом Автономної республіки Крим (95003, м. Сімферополь, вул. Р. Люксембург/Річна, 9/11) 14.07.2009 р. порушено справу № 2-17/3726-2009 про банкрутство Комунального підприємства «Житлово-експлуатаційна контора № 4» (98100, м. Феодосія, Сімферопольське шосе, 39-а, ЄДРПОУ 34840709, п/р 260821095005 в СФ АБ «Київська Русь», МФО 324026), а також введено мораторій на задоволення вимог кредиторів.

Постановою від 02.11.09 р. відкрита процедура санації.

Розпорядником майна призначений арбітражний керуючий Оліфіров Володимир Ілліч (ліцензія від 07.10.2008 р. серія АВ № 397286, адреса: м. Сімферополь, смт. Комсомольське, вул. Зелена, 7, кв. 26), керуючим санацією призначений керівник боржника Черніков Віталій Михайлович (98100, м. Феодосія, Сімферопольське шосе, 39-а).

Адреса для кореспонденції: 98100, м. Феодосія, Сімферопольське шосе, 39-а.

Заяви з вимогами кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Ухвалою Господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 03.11.2009 р. порушено справу № 5/321-09 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Агродім Бонанца» (24720, Вінницька область, Піщанський район, с. Дмитрашківка, вул. Леніна, 58, код ЄДРПОУ 35098042, р/р 26006136567 в Райффайзен Банк Аваль м. Київ, МФО 380805).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Рибачука Олега Володимировича (ліцензія АВ № 456448, ідентифікаційний номер 3033009816, адреса: м. Київ вул. Солом'янська, 3, офіс 607).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

Ухвалою Господарського суду Луганської області (91000, м. Луганськ, площа Героїв Великої Вітчизняної війни, 3-а, суддя Кривохижа Т. Г.) від 29.10.2009 р. по справі № 21/77б визнано суб'єкта підприємницької діяльності - фізичну особу Атьопіна Андрія Юрійовича, 21.05.1970 року народження, зареєстрований та мешкає за адресою: м. Луганськ, вул. Ялтинська, 16, ідентифікаційний код 2570819452, п/р 26200501005892 в АКБ «Форум», банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ковіну Світлану Іллівну (91000, м. Луганськ, вул. Польського, буд. 4, кв. 47, для поштового відправлення: 91015, м. Луганськ, кв. Ольховський, буд. 14, кв. 65; свідоцтво про державну реєстрацію від 09.12.2005 р. Серія ВОЗ № 024024, ліцензія АБ № 271698 від 11.01.2006 р., тел.: (0642) 59-96-76, 0676 433 783).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Жовтневий районний суд м. Харкова повідомляє, що 7.12.2009 р. о 14.00 у приміщені суду за адресою: м. Харків, вул. Полтавський шлях, 45, каб. 22 відбудеться розгляд цивільної справи № 2-2135/2009 р. за позовом Усменцевої Олени Іванівни до Торяника Анатолія Івановича, Ткаченко Ірини Анатоліївни, Ткаченко Катерини Олександрівни, третя особа КП "Жилкомсервіс", про усунення порушеного права власності, розірвання договору найму, виселення, відшкодування моральної шкоди. Цим оголошенням викликаються на судове засідання відповідачі Ткаченко Ірина Анатоліївна, Ткаченко Катерина Олександрівна. При цьому суд наголошує на обов'язок відповідачів завчасно повідомити про неможливість з'явитися на судове засідання з поважних причин. Відповідачі вправі подати письмову заяву про розгляд справи за їхньої відсутності. Роз'яснюємо, що з моменту опублікування оголошення про виклик, відповідачі вважаються повідомленими про час і місце судового засідання; у випадку неявки воно може бути проведено за їхньої відсутності.

Суддя В. В. Труханович.

Постановою господарського суду Одеської області (65058, м. Одеса, пр-кт Шевченка, 29) від 12.11.2009 р. по справі № 7/438-09-5334 визнано банкрутом Приватне підприємство «АУРІКА» (67700, Одеська область, м. Білгород-Дністровський, вул. Радянська, 34; р/р 26008013321980 в філії ОРУ ВАТ «Банк «Фінанси та Кредит», МФО 328823; код по ЄДРПОУ — 32989437) і розпочато його ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Булонського П. Ю. Заяви кредиторів банкрута приймаються господарським судом Одеської області протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Імекс Онлайн» (ЄДРПОУ 35105329) повідомляє про припинення шляхом ліквідації. Ліквідатором призначено Коргіну В. М.

Претензії до підприємства приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: 69035, м. Запоріжжя, вул. Волгоградська, буд. 26.

Товариство з обмеженою відповідальністю «МД Техно Буд» (ЄДРПОУ 35421917) повідомляє про припинення шляхом ліквідації. Ліквідатором призначено Коргіну В. М.

Претензії до підприємства приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: 69035, м. Запоріжжя, вул. Волгоградська, буд. 26.

Постановою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під'їзд) від 04.11.2009 по справі № Б-50/87-09 визнано банкрутом відкрите акціонерне товариство "Український проектно-конструкторський інститут машинобудівельної та верстатоінструментальної промисловості" (код 00223929, 61057, м. Харків, вул. Пушкінська, 32, п/р 26007011525 у ХАК "Зембанк", МФО 351652).

Ліквідатор призначено Погорілу О. І. (ліц. АБ № 176216 від 07.09.05, а/с 4589, м. Харків, 61022, тел. 067-179-80-55).

Ухвалою Господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 03.11.2009 р. порушено справу № 5/298-09 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Бонанца» (23210, Вінницька область, Вінницький район, смт. Стрижавка, Житлове містечко IВ 301/81, б. 2, кв. 8, код ЄДРПОУ 33708051, р/р 26004139287 в «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ, МФО 380805).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Рибачука Олега Володимировича (ліцензія АВ № 456448, ідентифікаційний номер 3033009816, адреса: м. Київ, вул. Солом'янська, 3, офіс 607).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

КУРІНЬ

№ 221 (4721) СУБОТА, 21 ЛИСТОПАДА 2009

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, переважно без опадів. Вітер південно-західний, північно-західний, 5—14 м/с, рвучкий. Температура в більшості областей уночі й удень 2—9 градусів тепла, на півдні та заході вдень місцями 10—14.

ЦЬОГО ДНЯ, 21 ЛИСТОПАДА

■ 1694. Народився французький філософ Вольтер. ■ 1918. У Львові встановлено польську владу. Уряд ЗУНР переїжджає до Тернополя. ■ 1919. Загинув, закатований денікінцями, поет Василь Чумак. ■ 1924. Народився Парфентій Гречаний, Герой Радянського Союзу, один з керівників підпільної організації «Партизанська іскра», що діяла на Миколаївщині. ■ 1943. ОУН і УПА провели на Волині конференцію поневолених народів з метою створення антибільшовицького блоку. ■ 1996. Верховна Рада України ухвалила закон, за яким держава взяла на себе зобов'язання відшкодувати громадянам втрачені ними грошові заощадження, розміщені до 2 січня 1992 р.

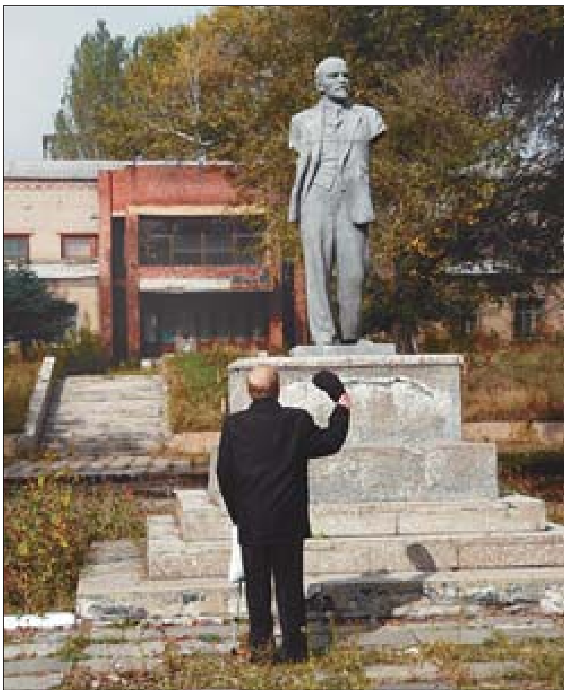

Фото Миколи КАПУСТИ.

Венера Жовтнева з японським акцентом

Постійні читачі «Голосу України», зокрема шанувальники гумору, напевне, помітили останнім часом у газеті не тільки карикатури нашого давнього автора з Донецька Миколи КАПУСТИ, а й його гумористичні фотознімки.

Нещодавно завдяки фото він, можна сказати, достойно зустрів найголовніше колись в СРСР свято — річницю Жовтневої революції. Саме напередодні цієї дати в японському місті Сайтама було підбито підсумки міжнародного конкурсу фотогумору. Серед фотожартів, відзначених премією «Гоноребл Меншн», і знімок М. Капусти «Венера Жовтнева». Директор конкурсу Кішигамі Сугуру надіслав призерові не тільки поздоровлення, а й каталог із роботами лауреатів.

До речі, це фото нинішнього року вже експонувалося на виставці в Будинку гумору знаменитого болгарського міста Габрово. Тому свідком був художник «Голосу України» Олексій Кустовський, куди він їздив по премію престижного міжнародного конкурсу карикатури.

Тож обом їм наші вітання!

КАЗКА

Взаємини всупереч горобиному втручанню

Розумовий рух, спонукуваний розумуваннями, може знайти ще й той напрямок, який забреде невідомо куди. І з собою заведе.

Бідність — вона якщо і не всемогутня, то всюдисуща, і тому з'явиться може навіть у Лісі. У вигляді недостатності хмизу для будівництва пташиних гнізд.

Тому що ліс — він теж не безмежний за своїм багатством, особливо той, який весь час розтягують, у тому числі на будівництво деяких пташиних гнізд, більших за ведмежий барліг.

Ворона й Сорока, через свою бідність і збіднення Лісу, вирішили збудувати спільне гніздо — два гнізда на одному дереві, але з однією спільною стіною.

Довідавшись про будівництво Вороною й Сорокою спільного гнізда, якийсь Горобець прилетів і почав цвірінчати:

— А як же ви будете жити в одному гнізді, не розуміючи мови одна одної?! Адже ворони каркають, а сороки скрекочуть! От як я — цвірінчу.

Але Ворона й Сорока відповіли:

— Якщо ми розуміємо тебе, дурного Горобця, чому ми не можемо зрозуміти одна одну?! Адже взаєморозуміння — це не слів розуміння, а думок. Тим більше, якщо вони розумні й однакові.

Мирослав МИЛОРАДОВИЧ.

ДИВІТЬСЯ, ХТО ПРИЙШОВ

Сьогодні в гостях у «Куреня» — легендарний і цілющий «Перець». У наш вірусно-свинський час він як ніколи актуально-пекучий. Бо як раніше було? Лежать у хаті на столі цибуля, часник, «Перець» — і жодна зараза до сім'ї не липне. І коли нині за кілограм часнику правлять 35 гривень, то передплата «Перця» на 12 місяців (!) — усього 41 грн. 64 коп., на 6 місяців — смішно сказати, 20 грн. 82 коп. Тож будьмо у 2010 році в «Курені» з «Перцем»!

Доказ

Усім нам добре відомо, що вартість однієї сотки землі в Києві становить аж 10 000 доларів. Але звідки взялася ця неймовірна цифра?

Мої наукові дослідження довели, що вона мусить бути майже 10 000 баксів, але не рівно 10 000. Для доказу цього треба взяти американську купюру в 1 долар, з якої на нас позирає перший президент США Джордж Вашингтон. Старанні вимірювання купюри показали, що вона має площу в 104 кв. сантиметри.

А одна сотка землі дорівнює 100 квадратних метрів, тобто мільйон квадратних сантиметрів. Поділивши вказаний мільйон на 104, одержимо 9615. Це означає, що саме таку кількість однодоларових купюр можна розмістити на площі в одну сотку.

Звідси однозначно випливає, що і коштувати сотка землі повинна не 10 000, а лише 9 615 доларів. А зайві 385 баксів — це вже явна спекуляція...

Ігор ГУСАЧЕНКО.

Патріот

«Люблю її, — каже, — свою Україну!
Любитиму, — каже, — її до загину!»
І так її в лаписьках стис, сатана,
що скоро і справді загине вона...

Був лідером

Погналися вовки за псом Дружком,
ледь-ледь утік...
Тепер усім розказує:
— Траплялося й таке, що ватажком
у вовчій зграї був одного разу я!

Співомовочки

І шумить, і гуде —
суд над мафією йде.
Та коли ж з тієї хмари
хоч краплина упаде?!

Василь ШУКАЙЛО.

— Я хабарів не беру. Зараз підійде мій помічник і візьме.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА.

— Ось людям пошту за цей місяць привіз. Куди вашу розвантажувати?

Мал. Олексія КОХАНА.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

☞ ***«Сусід задешево купив свиню і підклав мені у двір, бо дирка в огорожі, а вона бігає і риє, та курей ганяє».***

(Зі скарги).

☞ ***«Габровці сміються навіть на цвинтарі, полюбляють гумор, коли, наприклад, хтось перекине труну або не того поховали».***

☞ ***«Якби ми послухались поета і лупали скалу, то не довелось би тепер дивитись рекламу проти лупи».***

(З учнівських творів).

☞ ***«Одні студенти крутять мізками, інші — крутять хвостами».***

(Із записки в деканат).

НАРОДНІ УСМІШКИ

Небезпечна тема

— Чому ти розмовляєш з перукарем тільки про погоду?

— А ти що, хочеш, щоби я розмовляв про політику з людиною, яка водить бритвою мені по шиї?

Почув і записав
Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

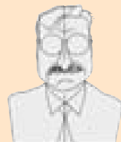
Думає

— Петре, ти п'єш горілку?
— Ще п'ю, але думаю кинути.
— І давно думаєш?
— Років десять.
— То чого не кидаєш?
— Бо ще думаю.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
Львівської області.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Валентина ПИСАНСЬКА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 02660 м. Київ, вул. Алма-Атинська, 2/1, тел. (044) 451-86-70

Зам 15632.

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

